

De zendbrief van Paulus aan de

Galaten

hoofdstuk 4

Maar wat zegt de Schrift?

Werp de dienstmaagd uit en haar zoon;

want de zoon der dienstmaagd zal geenszins erven met den zoon der vrije.

Zo dan, broeders, wij zijn niet kinderen der dienstmaagd, maar der vrije.

Galaten 4:30-31

Ad Leeuwenhage

Hebreeuwse woorden worden gelezen van rechts naar links en ook de daarbij behorende getalswaarden.
Alles in deze uitgave mag gecopieerd en gebruikt worden, als het maar is tot eer van de Heere Jezus Christus.

De brief aan de Galaten (hoofdstuk 4)

Dit is eigenlijk het hoogtepunt van deze brief.

Namelijk:

...dat alleen gelovigen in Christus (dus zij die niet werken, maar geloven), erfgenamen van de Beloften zijn. Beloften, die God aan de gelovige Abraham en aan zijn Zaad/zaad gedaan heeft.

Alleen op grond van geloof werd aan Abraham **eeuwig Leven beloofd**.

Alleen op grond van geloof werd Abraham door God **rechtvaardig gerekend**.

Op grond van geloof alléén!

...dat alle gelovigen in Christus dus op dezelfde wijze als Abraham, erfgenamen zijn van de beloften die God deed aan Abraham en aan zijn Zaad.

Dus niet op grond van werken der wet, of op grond van enig ander menselijk werk.

Alleen op grond van : het geloof **van** het Zaad van Abraham

: het geloof **in** het Zaad van Abraham

: het geloof **van en in** de HEERE Jezus Christus

Galaten 3:9:

Ook de HEERE Jezus Christus werd op grond van Zijn geloof Erfgenaam van Abraham en omdat wij in Hem geloven, zijn wij met Hem erfgenamen der beloften geworden.

Galaten 3:24:

Voorzover wij onder de wet leefden, is de wet **onze tuchtmeester geweest, tot op** Christus, opdat wij vervolgens alleen uit het geloof van de HEERE Jezus Christus, zouden gerechtvaardigd worden.

En **nu** het geloof (= de opgestane HEERE Jezus Christus) gekomen is, zijn wij (= Israël) (en ook elke Christen) niet meer onder de tuchtmeester.

Romeinen 2:14:

De heidenen, die zichzelf een wet waren, zijn hier óók van verlost.

Want ook zij stierven met de HEERE Jezus Christus aan het kruis van Golgotha. (2 Korinthe 5:15)

Hier valt verder niets aan uit te leggen, dit zouden we namelijk moeten geloven.

Galaten 5:1:

Vervolgens zouden **wij leren leven en zouden wij leren staan in die vrijheid**, waarin Christus ons geplaatst heeft.

Als de HEERE Jezus Christus ons (= namelijk Jood en heiden) bevrijd heeft van welke wet dan ook, **dan verwacht Hij van ons** dat wij in die vrijheid, waarmee Christus ons vrijgekocht heeft, **ook gaan staan**.

Dat wij ons dus niet meer onder de tuchtmeester zouden laten brengen.

Hoewel ons dit sneller kan overkomen dan ons lief is, want als er iets misgaat in ons leven, graven wij terug naar wat hier de oorzaak van geweest kan zijn.

We vinden altijd wel iets, wat wij tot oorzaak van onze misère zouden kunnen bestempelen.

Waarna we geneigd zijn om aan deze vermeende oorzaak te gaan werken.

Dat leidt in de regel weer tot een leven onder de wet.

:1 Doch ik zeg, zo lang en tijd als de erfgenaam een kind is, zo verschilt hij in niets van een dienstknecht, hoewel hij heer is van alles;

:1 Een kind = Nepios (baby)

Een kind blijkt ook een dienstknecht te zijn.

Tenminste, dit was vroeger zo.

Want toen zeiden de ouders nog tegen hun kinderen: “doe dit” of “doe dat”.

Dit zeiden zij vroeger ook tegen hun personeel.

Tegenwoordig is dit uit den boze.

Maar of men dit nu leuk vindt of niet:

Kinderen zijn er, om hun ouders te dienen.

Het volk is er om de koning te dienen.

De koning (en ook de gehele schepping) is er om God de Schepper te dienen.

En, om eerst de verantwoordelijkheid bij onszelf neer te leggen:

Wij als ouders, die uit God geboren zijn, **zouden als kinderen Gods de HEERE dienen. Vrijwillig!**

Kinderen zouden weer hún ouders dienen.

Alleen doen zij dit meestal niet vrijwillig.

Aangezien zij kinderen zijn, verschillen zij in niets van een dienstknecht of slaaf = doulos.

Hoewel het kind in de toekomst de erfgenaam zal zijn van zijn ouders, blijft het kind tot die tijd een dienstknecht.

Er gaat namelijk tijd overheen, voordat het kind ophoudt een kind te zijn. Er gaat namelijk tijd overheen om volwassen te worden en om verantwoording te kunnen dragen.

Lukas 15:11 e.v.:

In de Bijbel gebeurt dit niet bij het overlijden van de vader, maar gebeurt dit bij het meerderjarig zijn van het kind.

Als een zoon meerderjarig en dus volwassen is, wordt hij geacht te delen in de bezittingen van zijn vader.

Deze zoon (in Lukas 15:11) zegt dan ook: "Vader geef mij mijn deel".

Het meerderjarig worden van een zoon vindt plaats na 12, en dus in het 13e levensjaar.

13 = omwentelingsgetal

= geen ongeluksgetal

Hoewel wij het zeer ongelukkig vinden, als er veranderingen plaatsvinden die wijzelf (nog) niet de baas kunnen of waarbij wij in een situatie terechtkomen waar onze werken er helemaal niet meer toe doen en wij moeten leren om nog alleen uit geloof en uit genade te leven.

Lukas 2:42-50:

Toen Hij twaalf jaren oud geworden was en zij naar Jeruzalem opgegaan waren, naar de gewoonte van den feestdag;

En de dagen aldaar voleindigd hadden, toen zij wederkeerden, bleef het Kind Jezus te Jeruzalem, en Jozef en Zijn moeder wisten het niet.

Maar menende, dat Hij in het gezelschap op den weg was, gingen zij een dagreize, en zochten Hem onder de magen, en onder de bekenden.

En als zij Hem niet vonden, keerden zij wederom naar Jeruzalem, Hem zoekende.

En het geschiedde, na drie dagen, dat zij Hem vonden in den tempel, zittende in het midden der leraren, hen horende, en hen ondervragende.

En allen, die Hem hoorden, ontzetten zich over Zijn verstand en antwoorden.

En zij, Hem ziende, werden verslagen; en Zijn moeder zeide tot Hem: Kind! waarom hebt Gij ons zo gedaan? Zie, Uw vader en ik hebben U met angst gezocht.

En Hij zeide tot hen: Wat is het, dat gij Mij gezocht hebt? Wist gij niet, dat Ik moet zijn in de dingen Mijns Vaders?
En zij verstonden het woord niet, dat Hij tot hen sprak.

Genesis 17:25:

En Ismaël zijn zoon, was dertien jaren oud, als hem het vlees zijner voor-
huid besneden werd.

Galaten 4:23:

Omdat Ismaël een type is van het volk Israël, heeft de besnijdenis van Is-
maël, niet geleid tot volwassenheid.

De vleselijke bedekking, namelijk de voorhuid, mag dan zijn weggenomen,
maar de bedekking (als type van een leven onder de wet) lag nog steeds op
zijn hart.

Ismaël is dan ook een kind, een dienstknecht, namelijk een slaaf der wet
gebleven.

Daarom zou Ismaël ook niet erven, **met** de zoon der vrije.

Maar hier komen we uiteraard nog over te spreken

- :1** Maar terug naar het onderwerp.
Zolang het kind nog een kind is, verschilt het kind in niets van een dienst-
knecht. Zowel een dienstknecht als een kind, zouden het huis dienen.

- :2** Maar hij is onder voogden en verzorgers, tot den tijd van den vader te vo-
ren gesteld.

- :2** Het kind is geplaatst onder:
voogden = epitropos = kurators, bewaarders, bewakers
verzorgers = oikonomos = huishouders, rentmeesters
Hoelang? Tot de vader bepaald heeft dat het kind niet langer naar de be-
waarschool moet.
Het is dan ook God de Vader, Die bepaald heeft hoe lang het volk Israël
onder voogden en verzorgers gesteld werd.
Namelijk tot de tijd, die door God de Vader van tevoren bepaald (en be-
perkt) is.

Voor die tijd, die God van tevoren gesteld heeft, kun je verschillende termen gebruiken, maar het blijft één en hetzelfde antwoord.

Namelijk : tot het Zaad gekomen is *Galaten 3:19*
: tot het Geloof gekomen zou zijn *Galaten 3:23*
: tot op Christus *Galaten 3:24*
: tot het aanbreken van het Nieuwe Verbond!

De Vader heeft dus van tevoren beloften gedaan.

Hij had Zijn minderjarige kinderen (= het volk Israëel) onder de wet, en dus onder de tuchtmeester gesteld.

Hij had van tevoren ook bepaald hoe lang Hij hen onder deze tuchtmeester zou stellen.

Namelijk: **tot Christus** (= de opgestane HEERE Jezus)!

Twee dingen stonden er in ieder geval vast:

de wet zou duren tot een door God bepaalde tijd

de wet zou duren tot de komst van de HEERE Jezus Christus in Zijn opstanding

De data van het lijden en sterven en van de opstanding van de HEERE Jezus Christus stonden namelijk al ver van tevoren vast.

Elke Jood, elke Israëliet, had dit kunnen weten

Daniël 9:25 en 26:

Na 69 weken zou de Messias uitgeroeid worden.

Vanaf de toestemming om Jeruzalem te herbouwen tot aan de kruisiging van de HEERE Jezus zouden er namelijk 483 jaar verlopen.

Lukas 19:42:

Als de HEERE Jezus op deze dag (= 10^e Nisan) spreekt over de vervulling van deze profetie, is de HEERE nog 7 dagen (= 17^e Nisan) van de vervulling der wet verwijderd.

Hoewel de HEERE de wet aan Israëel gaf, had Hij ook bepaald dat die wet op een door Hem vastgestelde dag zou eindigen.

Exodus 3:11 e.v.; Numeri 16:28:

Mozes (als uitbeelding van de wet) werd door de HEERE gegeven.

Deuteronomium 34:6 en 7:

Mozes werd ook door de HEERE Zelf weer weggenomen.

Hij begroef hem in een dal, in het land van Moab (= wat van de Vader is), tegenover Beth-Peor (= het geopend huis), en niemand heeft zijn graf geweten tot op dezen dag.

Mozes nu was honderd en twintig jaren oud, als hij stierf; **zijn oog was niet donker geworden, en zijn kracht was niet vergaan.**

De wet werd niet weggenomen omdat het **licht**, de **helderheid**, de **klaarheid** en de kracht van de wet verminderd waren.

Want:

Romeinen 7:12:

Alzo is dan de wet (namelijk het gebod Gods), heilig, rechtvaardig en goed.

Romeinen 8:3:

Het probleem was, dat de wet gelegd was op het vlees!

Romeinen 8:7:

Het vlees onderwerpt zich der wet Gods niet, **en het kan ook niet.**

Romeinen 7:8, 11 en 13:

Door de wet nemen de zonden juist toe!

De wet demonstreerde dus, dat de rottigheid in de mens zelf zit en als men die rottigheid via wetten en regels wil beteugelen, dan wordt die rottigheid alleen maar nog erger.

De wet demonstreerde ook de verlossing, want het is anders onmogelijk, dat een verdorven mens, en dus deze verdorven mensheid, in gemeenschap zou **kúnnen komen** met een heilig God.

De oplossing die de wet aandraagt is, dat de mens en de mensheid moeten sterven.

Aan die mens en die mensheid wordt door de wet aangeboden, dat er plaatsvervangend sterven mogelijk is.

Dit wordt uitgebeeld in de offers.

Als men, in geloof, het plaatsvervangend offer van de HEERE Jezus Chris-

tus aanvaardt, dan zal men tot een volkomen nieuw schepsel in Christus gerekend worden. Dan wordt **Zijn geloof** (= het geloof van Christus) **ons** tot **rechtvaardigheid** gerekend.

Als de eis der wet dan vervuld is geworden in de HEERE Jezus Christus, dan heeft de wet zichzelf beëindigd.

De wet kan namelijk niet meer sturen of oordelen en veroordelen over de gestorven mens en de gestorven mensheid.

Over de nieuwe mens en de nieuwe mensheid in Christus valt helemaal niet te oordelen of te veroordelen en te sturen, want het nieuwe Leven in Christus **is volmaakt**.

Het sturen en het richting geven in en aan onze levens, zouden wij nu overlaten aan de Geest van Christus, Die op grond van onze wedergeboorte in ons woont.

Niet Israël bepaalde hoelang Mozes en dus hoe lang de wet zou blijven.

De HEERE had van tevoren bepaald hoe lang.

120 Jaar (net zoals bij Noach, 120 jaar tot aan de zondvloed).

Je kunt, nadat Mozes door de HEERE is weggenomen, eventueel nog zoeken of je Mozes, en daarmee de wet, nog ergens kunt vinden, maar daarmee zeg je dat je het niet eens bent met Gods beslissing aangaande het einde der wet.

- :2 Maar hij is onder voogden en verzorgers, tot den tijd van den vader tevoren gesteld.
- :3 Alzo wij ook, toen wij kinderen waren, zo waren wij dienstbaar gemaakt onder de eerste beginselen der wereld.
- :3 Wij = hetzelfde als "onze", uit Galaten 3:23 en 24.
Wij = Paulus, de Joden, het volk Israël.
Want nogmaals, de heidenen waren niet onder deze tuchtmeester.
Het Joodse volk, het volk Israël, was in geestelijk opzicht
: kinderen
: onder voogden en verzorgers
: onder de wet/tuchtmeester
: dienstknechten/slaven

Voor kinderen gelden regels.

Kinderen verschillen namelijk in niets van een dienstknecht.

Zij zijn onder de regels van het huis geplaatst.

De ouders bepalen, wat kinderen moeten “doen” en wat ze moeten “laten”.

Ouders hebben het recht, **en zeker ook de plicht**, om de regels in hun eigen huis te bepalen.

Met als doel hun kinderen te beschermen en ze tot volwassenheid te brengen.

- :3** Dienstbaar gemaakt = in slavernij gebracht
= men is dienstknecht en slaaf
= men wordt onder de eerste beginselen gesteld
Israël was dus slaaf onder de wet, juist omdat zij nog een kind was.

Uit de context is het niet moeilijk te ontdekken, wat hier die eerste beginselen zijn:

Gij zult God liefhebben, en uw Naaste als uzelf

Gij zult niet doodslaan

Gij zult niet echtbreken

Gij zult niet stelen

Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw Naaste, enz.

Ze worden ook genoemd de eerste beginselen der wereld, omdat deze algemene principes van toepassing zijn op heel de oude schepping en op heel de mensheid.

Een samenleving in deze wereld is zonder handhaving van wetten en regels **onmogelijk**.

Het is dus maar goed dat **wij niet meer van deze wereld zijn**, want dan hoeven wij anderen geen wetten op te leggen, terwijl wij zelf leven uit de overvloedige rijkdom van Gods genade.

Maar goed:

Als de schepping de Schepper niet liefheeft en Hem in de praktijk niet dient, komt er überhaupt van de schepping en het schepsel niets terecht.

Romeinen 1:18, 21, 22, 24, 26, 28 e.v.:

Omdat zij, God kennende, Hem als God niet hebben verheerlijkt of gedankt.

Hoewel de oude schepping deze eerste beginselen nodig heeft, omdat zij eigenlijk niet kan functioneren zonder deze principes, **leven gelovigen, wedergeboren nieuwe schepselen, onder hogere principes.**

Wij, als gelovigen, leven ten behoeve van God en tot heerlijkheid van God.

Wij zijn in Christus Eerstelingen geworden van **de nieuwe Schepping.**

We geloven niet alleen, dat de HEERE de Schepper is van hemel en aarde, we geloven ook dat wij in de HEERE Jezus Christus verlost zijn uit en van de oude schepping.

Wij hebben niet alleen onze **Naaste en naasten**, maar ook onze **vijanden** lief.

Wij geven niet onze **tienden** (10%), maar wij geven onszelf **helemaal.** (= de volle 100%)

Wij brengen niet **éénmaal per jaar** een offer, maar, door de ontferming Gods, stellen wij **dagelijks** en vrijwillig, ons lichaam tot een levend, heilig, en Gode welbehagelijk offer. (*Romeinen 12:1 en 2*)

Romeinen 7:12:

En nogmaals, de wet mag dan heilig, rechtvaardig en goed zijn, maar wij als gelovigen in Christus, kennen hogere normen.

Want hoe heilig, rechtvaardig en goed die wet ook is.

De wet en de werken der wet, **kunnen de mens niet zalig maken.**

- :3** En hoe goed een kind ook opgevoed wordt, en naar welke school hij ook gaat, het is maar een tijdelijke zaak.

Want als een kind volwassen is geworden, en dus beantwoordt aan het gestelde doel van de Vader, dan heeft het kind die school, die wet en die tuchtmeester niet meer nodig.

Dan zijn de gestelde huisregels niet meer op hem of haar van toepassing.

Als het kind volwassen is, weet het zelf wel wanneer bepaalde dingen wel of niet verantwoord zijn. Welk voedsel hij zal eten en hoe laat hij thuis zal komen, hoe laat hij naar bed zal gaan en hoe laat hij zal opstaan, enz.

Het kind kan nu zelf zijn weg vinden, omdat het zijn verantwoording kan en wenst te dragen en het behoeft dus niet meer beschermd te worden door zijn opvoeders.

En dat is de situatie van een gelovige.

Hij is niet meer kind, maar hij is volwassen geworden.

Hij heeft door onderwijs “Inhoud” ontvangen.

Hij laat zich nu leiden door het “Inwendige” en niet meer door opgelegde wetten en regels.

Hij laat zich nu leiden door de Geest van Christus in hem.

En daar gaat het hier over.

Als het kind toch onder een wet geplaatst moet of wil worden, is dit een teken van onvolwassenheid of van kinderlijk gedrag.

Dit is juist tot schande van de Vader!

Natuurlijk, wij vertonen allemaal in ons leven als gelovige, onvolwassen gedrag.

Sommige mensen worden nooit volwassen of willen niet volwassen worden.

Maar dan mankeert er toch iets aan, want men zou wèl volwassen willen worden.

Maar goed:

Wetten en regels behoren op een gegeven moment volstrekt overbodig te zijn.

Als iemand werkelijk tot aanvaarding van de HEERE Jezus Christus komt, heeft hij geen wet meer nodig, want hij heeft dan een volwassen en **volmaakt Leven in zich** ontvangen.

Lukas 10:27; Deuteronomium 6:5; Leviticus 19:18:

Dan hoeft niemand hem nog te zeggen “God lief te hebben”, want dat doet hij dan al.

Hij verlangt ook de HEERE te dienen met heel zijn hart, met heel zijn ziel, met heel zijn verstand, en met alle kracht die in hem is.

Dit komt doordat hij wedergeboren is en dus de Geest van Christus heeft ontvangen en dus is de liefde van Christus in zijn hart uitgestort.

Als wij ons overgeven aan de Geest, aan het werk, en dus aan het Leven van Christus in ons, dan zal ook blijken dat wij God liefhebben, **namelijk onze Naaste en onze naasten.**

De natuurlijke mens heeft alleen zichzelf lief en dient alleen zichzelf.

Dus haat hij God, want hij wil God niet dienen.

Liefhebben = elkaar in de praktijk van alle dag willen dienen

zichzelf willen verliezen, ten behoeve van de ander

:3 Wetten en regels behoren op zeker moment volstrekt overbodig te zijn.
Natuurlijk struikelt een gelovige.

Nou en...?

Hij weet ook:

dat hij leeft onder de genade Gods (en dus niet onder de wet).

dat hij wenst te leven uit geloof alleen.

Op grond daarvan mag hij weten, dat de HEERE hem dan van struikelen (in het geloof) zal bewaren. (2 Petrus 1:10)

1 Johannes 1:7:

Wij weten, dat wij als gelovigen nog steeds zondigen.

Maar we weten ook dat, als wij in gemeenschap met de HEERE Jezus Christus leven, Zijn Bloed, namelijk Zijn Leven, ons reinigt van elke zonde en van elke ongerechtigheid.

Daar leven wij uit.

Wij prediken dus niet: Gij zult niet doden.

Maar wij prediken: Dat men door geloof, nieuw Leven kan ontvangen uit de dood.

Want wij strijden niet tegen de zonden en niet tegen de dood, en niet tegen de eerste beginselen der wereld, maar wij blijven staan in de Waarheid en in de genade.

Wij prediken **het Leven, de genade, de rechtvaardiging, de vrede, en de vrijheid in Christus.**

Wij hoeven mensen niet te bewaren voor het "kwade", maar wij brengen hen het "Goede".

2 Korinthe 5:18-20:

Wij proberen mensen niet te verbeteren, maar wij prediken het Woord der verzoening wat in ons gelegd is.

Dit Woord der verzoening spreekt over het Nieuwe Leven in Christus.

Wij strijden dus ook niet voor een goede wetgeving.

Want hoe goed en nauwkeurig men die wetten ook zou uitvoeren:

men wordt er geen kind van God door...

men wordt er niet door behouden...

men wordt er niet door wedergeboren...

men wordt er ook niet volwassen door, want men blijft een kind, een slaaf, en dus onder de tuchtmeester...

De bedoeling is dat men op grond van geloof eersteling zou worden van de nieuwe schepping.

- :3** Alzo wij ook, toen wij kinderen waren, zo waren wij dienstbaar gemaakt onder de eerste beginselen der wereld.

Kolosenzen 2:8:

Ziet toe, dat niemand u als een roof vervoere door de filosofie, en ijdele verleiding, naar de overlevering der mensen, naar de eerste beginselen der wereld, en niet naar Christus.

Wij dienen er op toe te zien, dat wij niet misleid worden en niet, als een soort van diefstal, ontvoerd worden van onze werkelijke Eigenaar.

En op die manier verleid worden om terug te keren naar de eerste beginselen der wereld.

Zoals : de wet en wereldse wetten en regels

: onderscheid willen maken tussen goed en kwaad

We zouden erop toezien, dat ook anderen **alleen gebracht worden bij Christus.**

Want die eerste beginselen **staan lijnrecht tegenover Christus.**

Nu goed:

Tot wanneer was Israël dus dienstbaar en gesteld onder de tuchtmeester?

Galaten 4:2:

Tot den tijd van den Vader tevoren gesteld.

En wanneer was dat?

- :4** Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet.....

- :4** De HEERE had in het verleden de tijd bepaald dat Israël onder de tucht-

meester kwam, en Hij had ook bepaald, wanneer de tijd van de tuchtmeester ten einde zou zijn.

Zoals Hij de tijd bepaald had dat Israël na 430 jaar verlost zou worden, uit de slavernij in Egypte, zo heeft Hij ook een tijd bepaald voor de verlossing van de "slavernij der wet".

Psalm 78:15-20; 1 Korinthe 10:4:

Israël maakte zelfgebakken tichelstenen in Egypte en bouwde zo, op typologische wijze, aan haar eigen rechtvaardigheid door de werken der wet.

Maar de kostelijke Rotssteen, namelijk Christus, verwierpen zij.

De Steen: de Rots, die water voortbrengt (*Exodus 17:6*)

: die Goliath te pletter deed vallen (*1 Samuël 17:49*)

: waarop Juda = Joodse volk zich te pletter viel (*Handelingen 1:18*)

: waarop Jacob zijn hoofd legde en die door Jacob/Israël gezalft werd (*Genesis 28:18*)

: die door God Zelf van het graf werd weg gewenteld (*Lukas 24:2*)

: die de gehele aarde zal vullen (*Daniël 2:35*)

:4 Maar in de volheid des tijds, heeft God Zijn Zoon.....

In tegenstelling tot Israël, want die zijn kinderen gebleven.

In de volheid van de tijd waarin Israël al volwassen had moeten zijn, heeft God Zijn Zoon gezonden, geworden uit een vrouw (= Israël).

Maar die vrouw was nog steeds een kind en dus nog steeds dienstbaar, nog steeds slaaf.

Deze Zoon was op Zijn 13^e al een volwassene.

Hij leefde niet uit opgelegde wetten, maar door het Woord van Zijn Vader in Hem.

Zoon = erfgenaam; bouwwerk

= iemand die gemachtigd is om de erfenis in ontvangst te nemen

Hoewel de HEERE Jezus tot Zoon aangesteld werd in Zijn opstanding, gedroeg Hij Zich tijdens Zijn aardse leven al als Zoon.

Van elk kind is het de bedoeling, dat het een zoon en dus een erfgenaam wordt. Daarom worden kinderen dan ook eerst onder voogden en verzorgers geplaatst.

Lukas 15:11 e.v.:

Als het kind een Zoon geworden is, zegt Hij: "Vader geef Mij Mijn deel".
Vanaf dat moment neemt Hij verantwoordelijkheden op Zich.

:4 Geworden uit een vrouw.

De vrouw is net zoals haar kinderen : dienstbaar

: in slavernij

: onderworpen aan de Man

(*Efeze 5:22; Kolossenzen 3:18*)

Vrouw = type van de schepping, die ondergeschikt is aan de Schepper

= type van Israël, dat onderworpen was aan de HEERE

= type van het Lichaam, dat onderworpen is aan het Hoofd

= type van elk schepsel, dat onderworpen is aan de Schepper

Geworden onder de wet = Hij is in de wereld gekomen tijdens de Bedeling der wet.

Geworden uit een vrouw = geworden uit het volk Israël, dat onderworpen was aan de wet van haar Man. (*Romeinen 7:1-6*)

De HEERE Jezus was wel onderworpen en gehoorzaam aan Gods Woord, maar onderwierp Zich niet aan de woorden en aan de wetten van deze vrouw. (= Joodse volk).

Zoals aan de woorden en de wetten der Farizeeën en Schriftgeleerden.

Hij leefde tijdens de wet, maar Hij was alleen dienstknecht van Zijn hemelse Vader.

Hij heeft in dienst van Zijn hemelse Vader geleefd.

Hij heeft in geloof Zijn dienstbaarheid aan de Vader vervuld.

Door Zijn dienstbaarheid aan de Vader, heeft Hij aan de dienstbaarheid der wet een einde gemaakt.

In Zijn dienstbaarheid aan de Vader onder het Oude Verbond, heeft Hij de gehele mensheid gediend.

In Zijn dienstbaarheid aan de Vader onder het Nieuwe Verbond, dient Hij, tot op heden, alleen ons, namelijk Zijn Lichaam, de Gemeente.

In Zijn dienstbaarheid aan de Vader onder het Oude Verbond, is de HEERE Jezus Christus verzocht geweest, zoals ook wij.

Ook Hij heeft als Mens geleefd, tijdens de eerste beginselen der wereld.

Maar Hij leefde in afhankelijkheid van Zijn Hemelse Vader alleen.

Omdat Hij geloofde, namelijk trouw was aan het Woord van God, en aan Zijn hemelse Vader, heeft Hij dan ook verlossing tot stand gebracht en heeft Hij de erfenis ontvangen.

:4 Uit een vrouw...

De HEERE Jezus was de mensen gelijk geworden.

Door zijn afstamming, te vinden in de geslachtsregisters, is Hij het hoofd van de hele mensheid.

Alleen déze Mens kon in de plaats van, en ten behoeve van alle mensen sterven.

Hebreeën 2:14-18:

Opdat de eis van Gods wet (dat is: de ziel die zondigt, zal sterven), vervuld zou worden in Hem.

Op deze manier zou ook blijken dat God een rechtvaardig God is.

Dat God geen enkele zondaar en geen enkele zonde door de vingers ziet.

Want wie of wat een zondaar ook is (al is hij zo onschuldig als een pasgeboren baby of een seriemoordenaar) hij zal **moeten sterven**.

Als de Schuldeloze wil optreden als de Go-el der mensheid en in de plaats wil gaan staan van de gehele, zondige, voor God verdoemelijke mensheid, dan zal Hij dus voor alle zondaren en zonden der gehele wereld moeten sterven.

2 Korinthe 5:15 e.v.:

Door Zijn sterven werd Hij bevrijd van de wet en van onze zondeschuld.

En door geloof in Zijn Opstanding zijn wij bevrijd van zonde, zonden, wet, wereld, oude mens, vlees en dus van elke slavernij.

:5 Opdat Hij degenen, die onder de wet waren (wel of niet godsdienstig) verlossen zou.

En opdat wij (= Joden) de "aanstelling tot zonen" verkrijgen zouden.

:5 Uiteraard zijn ook de heidenen verlost van de zonde(n).

Maar hier gaat het om de tegenstelling : wet of genade

: Slaaf of vrije

In dit vers gaat het erom, dat wij (= Joden) verlost zijn van de wet. Niet dat dit echt een wezenlijk verschil is, want verlost worden van de wet is tevens verlost worden van de zonde(n).

Verlost worden van de wet, is tevens verlost worden van de vlóek der wet.

Ónder de wet is men des doods schuldig.

Onder de wet is het onmógelijk om **de aanstelling tot zoon** te verkrijgen.

Het is jammer dat het zo ongelukkig vertaald is: “aanneming tot kinderen”, want zo begrijpen wij er niets meer van.

Want men was toch al een kind, een dienstknecht en slaaf.

Door zo’n vertaling lijkt het alsof men een kind, een dienstknecht, namelijk slaaf blijft.

Maar de grondtekst zegt:

Dat God, Zijn Zoon (= Huios) gezonden heeft, opdat wij de (Huios-thesis), namelijk de zoonstelling verkrijgen zouden.

Dus geen adoptiekinderen, of aangenomen kinderen, of iets dergelijks, want dan zouden wij geen èchte kinderen van God zijn.

1 Johannes 3:1 en 2:

Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, namelijk dat wij kinderen Gods genaamd zouden worden. Daarom kent ons de wereld niet, omdat zij Hem niet kent.

Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen.

Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

Jacobus 1:18; 1 Petrus 1:3,23; Johannes 1:13; 3:5 en 6; 1 Johannes 1:13; 3:9; 4:7; 5:1, 4 en 18:

Wij zijn dus door geloof in de HEERE Jezus Christus **uit God** geboren, en dus **zijn wij kinderen Gods**.

Met als bedoeling, dat wij na verloop van tijd (nadat wij als kind van God gewandeld hebben in en uit geloof) gesteld zullen worden tot zoon en mede-erfgenaam met Christus.

Romeinen 8:8-18

Het “**nú verlost worden**” van de tuchtmeester, van de slavernij en van het “**kind-zijn**” in de praktijk van ons leven, leidt tot onze **aanstelling tot zonen** in de toekomst.

Zo is het bij de HEERE Jezus Christus ook gegaan.

Jesaja 9:5:

Een Zoon wordt niet geboren, maar een kind wordt geboren.

Maar het is de bedoeling dat het kind een Zoon wordt.

Er zijn mensen die nooit volwassen willen worden, en altijd steun blijven zoeken bij anderen.

Zij vragen altijd aan anderen wat **zij doen of laten moeten**.

Zij nemen dus nooit zelf beslissingen.

En als ze dan toch een beslissing hebben genomen op advies van anderen, maar dit verkeerd blijkt uit te pakken, geven zij die anderen daarvan de schuld.

Zo is en blijft men een kind, in plaats van dat men een volwassene wordt.

Een kind wil **gediend worden**. Een volwassene **wil dienen**.

Het kind zou op een gegeven moment moeten besluiten, *wie* het wil dienen.

Iemand met een beetje gezond verstand, zou toch **Die Iemand** willen dienen:

in Wie je grote vooruitzichten hebt

in Wie alle toekomstmogelijkheden voor je open liggen

in Wie je het Leven en van Wie je een baan voor het leven ontvangt

in Wie je alles ontvangt, wat tot het Leven en de godzaligheid behoort

in Wie je alles ontvangt, wat Hij nodig acht

in Wie je in vrijmoedigheid mag naderen voor de hoogste troon die je maar bedenken kunt

in Wie je volkomen verlossing en vergeving van zonden ontvangen hebt

in Wie je gerechtvaardigd bent en in de vrijheid gesteld bent van het Nieuwe Verbond

in Wie je genade en vrede ontvangen hebt

in Wie je barmhartigheid bewezen wordt, omdat Hij altijd leeft om voor je te bidden

in Wie je bekwaam gemaakt wordt, om Zijn werk te mogen en te kunnen doen.

in Wie je naar de volwassenheid, het zoonschap en dus naar Zijn erfenis geleid wordt

in Wie je krachtig wordt, opdat ook jij in Hem, anderen zou kunnen dragen en verdragen

Daarom dienen wij de HEERE niet als kind, maar als vrije.

Als iemand, die zich bewust is van de keuze die hij of zij gemaakt heeft.

Dat is wat de HEERE van ons verwacht en dit is eigenlijk ook wat de HEERE van ons verwachten mag.

Het zelf de baas willen zijn, is de natuurlijke mens "eigen", hoewel elk mens gemaakt is om een dienstknecht van God te zijn en zéker nu wij door wedergeboorte een kind van God geworden zijn.

Als kind van God zouden we nu eindelijk doen waarvoor elk mens geschapen is.

Wij zouden onze Schepper, Die wij door geloof in de HEERE Jezus Christus, onze God en Vader mogen noemen, dan ook van harte dienen.

Romeinen 8:13-17:

Zo dan (concluderend, op grond van het voorafgaande), broeders, wij zijn schuldenaars niet aan het vlees, om naar het vlees te leven.

Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door den Geest de werkingen des lichaams doodt (= de oude mens voor dood rekenen), zo zult gij leven.

Want zovelen als er door den Geest Gods geleid worden, die zijn zonen Gods.

Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze; maar gij hebt ontvangen **den Geest der aanstelling tot zonen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!**

Dezelve Geest, getuigt met onzen geest, dat wij (**nu nog**) kinderen Gods zijn.

En indien (= op voorwaarde dat) wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen.

Erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus; zo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden.

Huios thesis = zoonstelling.

= tot zoon en erfgenaam van God

tot mede-erfgenaam met Christus

:6 En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader.

:6 Het zou niet eens moeilijk zijn, om te weten wat hier eigenlijk in de grondtekst staat.

Dit komt door het woord "Vader".

Vader = de gever; de erflater

= Degene Die een erfenis heeft uit te delen.

= Degene Die Zich wil bouwen

= Degene Die Zich gestalte wil geven

= Degene Die Zich wil uitdrukken in Zijn Zoon en zonen

= Degene Die Zich wil bouwen in de Zoon

Zoon = de erfgenaam, de ontvanger en het bouwwerk

= בן = ben = zoon

בנה = banah = bouwen

Als er dus hier gesproken wordt over de Vader, namelijk over de **Erflater**, dan moet het woord in de grondtekst wat hier vertaald is met **kinderen**, dus eigenlijk het woord huios = **zonen** zijn.

:6 En omdat gij zonen (= huios) zijt....

Wij zijn zonen en daarom heeft God de Geest Die in Zijn Zoon is, ook in ons hart gegeven.

Anders gezegd:

Wij zijn kinderen van God.

Maar als de Geest van Christus en de gezindheid van Christus, Die in ons hart is uitgestort, werkzaam mag zijn in ons leven, dan zal de Vader ons bouwen tot zonen.

Nog anders gezegd:

Wij zijn zonen, als de Geest van Christus Die ons door de Vader gegeven is, ons mag leiden naar onze aanstelling tot zonen.

Kolossenzen 1:17:

De Geest van Christus is in ons.

En omdat Die Geest door God de Vader gegeven wordt (omdat Hij de Va-

der is van de HEERE Jezus Christus en dus ook van ons), heet Die Geest: **de Geest Gods; de Geest van Christus.**

Een ieder die wederom geboren is (= Anothen = van Boven geboren is), heeft de Geest van Christus ontvangen.

En als de Geest van Christus in ons werkzaam is, dan roepen wij God aan als onze Vader.

Daarmee zeggen wij:

dat wij in volkomen afhankelijkheid van de Vader wensen te leven

dat wij het in alles van de Vader verwachten

dat wij niets willen doen, tenzij wij het de Vader zien doen

dat wij alleen nog maar willen leven tot heerlijkheid van de Vader

dat wij in nieuwheid des levens voor Zijn aangezicht willen wandelen

dat wij alleen nog maar de Woorden van onze Vader willen spreken

dat wij willen dat vrucht van het Leven van onze Vader, in ons geopenbaard zal worden zoals: **liefde, blijdschap, vrede, geloof, lankmoedigheid, enz.** (*Galaten 5:22*)

dat wij net zoals de HEERE Jezus zeggen: **Vader, verheerlijk Uzelf in mij**

En, zoals al eerder aangegeven:

dit is niet het werk van een gelovige, maar dit is het werk van de Gelovige = Christus

dit is het werk van de Geest van Christus in een gelovige

door dit werk van Christus in die gelovige, bouwt de Vader deze gelovige tot zoon

En de Geest Zijns Zoons roept in onze harten: **Abba Vader!**

Abba = אבא = 1.2.2.1 = 6

= samenvoeging van Vader en Zoon

= Eén en dezelfde Persoon

= De Davidsster; het Zegel van Salomo

= Alle dingen zijn uit Hem en door Hem en tot Hem (*Romeinen 11:36*)

Het begint bij één en leidt naar een veelvoud en halverwege die veelvoud, brengt Hij alle dingen tot één.

Wij spreken God aan met Vader.

Niet omdat wij deel uitmaken van de Oude Schepping die door God gemaakt is in het verleden.

Wel omdat wij, door geloof, deel uitmaken van de Nieuwe Schepping, die wij geworden zijn in de HEERE Jezus Christus. Omdat wij door God de Vader verwekt zijn tot nieuwe schepselen in Christus.

Daarom is God **ook voor ons**. (Efeze 1:3)

De God en Vader van onze HEERE Jezus Christus.

- :7 Zo dan, gij zijt niet meer dienstknecht, maar zoon.
En indien gij een zoon zijt, zo zijt gij ook erfgenaam Gods door Christus.
- :7 Ook uit dit vers blijkt dat in vers 6 **zoon** had moeten staan, want de apostel Paulus gaat in dit vers hier verder op in.

Zo dan = Op grond van de voorafgaande redenering, concluderen wij: gij zijt geen kind, geen slaaf, geen dienstknecht, maar **zoon**.

Mochten wij nog niet begrepen hebben wat een **zoon** is, dan staat er vervolgens:

En indien gij zoon zijt, zo zijt gij ook erfgenaam van God.

Uiteraard niet door ons zelf, want wij zijn erfgenaam van God, **door Christus**.

Wij erven van God en wij erven met de HEERE Jezus Christus.

Wij erven met Christus, namelijk: wij zullen tot zonen worden aangesteld, als wij ons door Zijn Geest-in-ons laten leiden

Romeinen 8:14 e.v.:

Want zovelen als er door de Geest Gods geleid worden, die zijn zonen Gods. Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid tot vreze, maar gij hebt ontvangen den Geest der zoonstelling, door Welken wij roepen: Abba, Vader.

Romeinen 8:33:

Dezelve Geest, getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn.

Efeze 1:5:

God heeft ons (die geloven), tevoren gepredestineerd tot aanstelling tot zonen. (= Huios)

Namelijk:

God heeft ons (= gelovigen in Christus) die nu kinderen Gods zijn, bestemd (voor de toekomst) om zonen Gods te worden. (1 Johannes 3:1 en 2)

Dat is het doel van God met ons leven, namelijk onze aanstelling tot Zoon, tot erfgenaam en bouwwerk.

Het is de wens van God, dat Hij Zichzelf in ons zou kunnen bouwen.

:7 Deze Galaten lieten zich weer onder de wet brengen.

Maar zolang je nog onder de wet bent, ben je geen zoon, maar kind, slaaf en dienstknecht.

En hier zit het probleem, want het is de bedoeling dat wij tot zoon gesteld zouden worden.

Maar zolang wij nog voor de wet, de tuchtmeester en de slavernij kiezen, zullen wij geen zoon zijn, maar kind.

Een ieder die als Christen onder de wet leeft, is zich dus blijkbaar niet bewust, van de positie die hij in Christus eigenlijk heeft en ook zou moeten innemen.

En aan de andere kant wil hij ook niet “meerderjarig” worden, want hij wil geen verdere verantwoording leren dragen.

Romeinen 7:1 en 2; Exodus 21:1 e.v.; Psalm 40; Hebreëën 10:

Als wij vrij zijn van de verplichtingen der slavernij der wet, dan zijn we vrij **om nu vrijwillig**, de HEERE Jezus Christus te dienen onder de genade.

Als wij verlost en dus vrij zijn van wetten en regels, dan kunnen en zouden wij ook vrijwillig, ons oor laten vastpriemen aan de Levende Deur.

(Exodus 21:6; Deuteronomium 15:17)

We zouden namelijk ons oor en dus ons hart, openen voor het Woord van de Levende God en vervolgens bereid zijn om alleen Hem nog te dienen.

Als ons oor niet doorboord wordt, namelijk niet open staat voor het Woord van de Levende God, dan zullen wij in de praktijk van ons leven niet verlost worden van welke slavernij dan ook.

Onder het Oude Verbond was men dienstbaar gemaakt door van Bovenaf opgelegde wetten en regels.

Onder het Nieuwe Verbond wordt het leven van een gelovige **van binnen-uit** bestuurd, namelijk door God Zelf, Die woning heeft gemaakt in het hart van elke gelovige in Christus.

Dit is logisch, want zo werkt het ook in de oude schepping.
Bij een volwassene wordt toch ook zijn natuurlijke leven bestuurd door zijn **binnenste**.

En zo is het dus God, Die door Zijn Geest in onze harten woning heeft gemaakt en Die dus door Zijn Geest in ons **binnenste** werkt.

Het is die Geest in ons, Die vanuit ons **binnenste** ons wil leiden naar onze aanstelling tot zonen Gods.

Romeinen 8:14:

Want zovelen als er door de Geest Gods geleid worden, die zijn zonen (= Huios) Gods.

Er staat dus niet:

Want zovelen als er **door de wet Gods geleid worden**, die zijn zonen.

Dit kan er ook niet staan.

Want degenen die door de wet geleid worden, zijn juist kinderen, onmondigen, slaven.

Zij die geen verantwoordelijkheid **kunnen en willen dragen**.

Maar zij, **die door de Geest Gods geleid worden**, die zijn zonen Gods.

Wat de HEERE wil (in verband met **ons doen en laten**) weet de HEERE **ons echt wel door Zijn Geest** in ons duidelijk te maken.

Natuurlijk zal het Leven Gods in ons tot ontwikkeling moeten komen.

Dat Leven Gods zal dan ook gevoed moeten worden door het Woord van God.

Waar dit gebeurt, zal dit door dat Woord en door het werk van Gods Geest in ons, op één of andere wijze een uitwerking hebben in ons leven van alledag.

En daarbij past ons:

Filippenzen 2:13 en 14:

Doet alle dingen zonder murmureren en tegenspreken.

Namelijk: doet al die dingen, die de HEERE ons voorhoudt.

Want het is toch de HEERE Die in ons werkt, beide **het willen en het werken?**

Een kind van God behoort dus de leiding over zijn leven, over te geven aan de Geest van God, opdat hij een zoon van God, zou worden.

Vandaar dat de apostel Paulus heftig tekeer gaat tegen een leven onder de wet en onder de eerste beginselen der wereld.

Want men kan maar één HEERE dienen.

Of men dient God, namelijk de Geest van Christus.

Of men dient de wet, en dus het vlees.

En hier in de Galatenbrief, worden ze dan ook nadrukkelijk tegenover elkaar gesteld.

- :8 Maar toen, als gij God niet kendet, diendet gij degenen die van nature geen goden zijn;
- :8 De natuurlijke mens is een slaaf, hij dient allerlei dingen. Ook (of in het bijzonder) die dingen, die geen God zijn, zoals demonen. De natuurlijke mens is slaaf van allerlei dingen, die helemaal geen "goden" zijn. Dingen, die wel heerschappij hebben in het leven van de natuurlijke mens, maar daarom zijn het nog geen "goden". Een leven onder **de wet is ook afgodisch**. Hoe gemakkelijk laat een mens zich niet leiden en gevangen nemen door leringen, die niet van God zijn, maar die wel als zodanig gepredikt worden. Dit vindt aansluiting bij de menselijke natuur, want de natuurlijke mens is namelijk niet een gelovig, maar wel een godsdienstig wezen.
- :9 En nu, als gij God kent, ja, veel meer van God gekend zijt, hoe keert gij u wederom tot de zwakke en arme eerste beginselen, welke gij wederom van voren aan wilt dienen?
- :9 Maar nu je de Levende God wèl kent...
of beter gezegd : nu je van God gekend bent...
: nu je in gemeenschap met de Levende God gebracht bent
Hoe kan het dan, dat je terugkeert naar die zwakke en arme eerste beginselen?
Waarom wil je die dingen weer dienen en dáár opnieuw slaaf van zijn?

Als iemand de HEERE Jezus leert kennen als zijn Verlosser en Zaligmaker, waarom keert hij dan weer terug naar die zwakke en arme eerste beginselen van de wereld?

Waarom keert iemand weer terug naar de oude schepping, om die wéér te dienen?

Hij maakt toch, op grond van geloof, deel uit van de nieuwe schepping?

En nu keert hij zich toch weer om naar de eerste beginselen van de oude schepping?!

De eerste beginselen van een oude schepping zijn:

Genesis 3:19: In het zweet uws aanschijns, zult gij uw brood eten.

De beginselen van een nieuwe schepping zijn:

Mattheüs 4:4: De mens zou leven bij alle Woord, wat de mond van God uitgaat.

Het principe van de oude schepping is, dat God er een wet op legt.

Hij gaf de oude schepping als het ware het **juk der wet** te dragen.

Maar we weten hoe dat afliep:

Mozes kreeg die 2 stenen tafelen wel mee.

Maar voordat hij ze maar aan het volk had kunnen overhandigen, waren ze al gebroken.

Waarna de HEERE Mozes opnieuw tot Zich riep.

En Hij zei: Ik zal opnieuw de wet geven, maar dan moet je eerst een ark maken.

Dan zal die wet bewaard worden in die ark.

Deze ark werd gemaakt van sittimhout en werd overtrokken met goud.

En later werd die ark, als de Ark des Verbonds, in de tabernakel gezet.

Een houten kist, overtrokken met goud, met een volkomen zuiver gouden deksel erop.

Het Verzoendeksel met daarop de Cherubim. (4 aangezichten Gods)

(Exodus 37:9; Ezechiël 1:10)

In die Ark werd vervolgens het Woord van God bewaard.

Van tussen de Cherubim zou de HEERE tot Zijn volk spreken.

(Exodus 25:22)

Het is de apostel Paulus die in de Hebreeënbrief zegt, dat de Ark des Verbonds, waarin de wet bewaard werd, een type is van de HEERE Jezus Christus.

De HEERE Jezus Christus, Die het Woord Gods is.

De Ark des Verbonds is een type van het Nieuwe Verbond en van de Genadetroon.

Vanaf deze Genadetroon spreekt de HEERE nu tot ons.
Dus nadert toch in vrijmoedigheid tot de Troon der Genade

Dat Woord van God, met betrekking tot de nieuwe schepping en het nieuwe verbond, **kan niet verbroken worden**.

Dit komt, omdat dit Woord niet toevertrouwd is in de handen van een mens, maar het is toevertrouwd in de handen van de Zoon des Mensen, Die ook in òns hart woning heeft gemaakt.

Die Zoon des mensen is tevens onze Grote God en Zaligmaker.

Die Zoon, Die door Zijn menswording tot sittimhout geworden was.

De slechtste houtsoort die er bestaat.

Maar Hij is overtrokken met goud als type van Zijn opstanding, verheerlijking en eeuwig leven.

De Mens, Jezus van Nazareth, vereeuwigd en verheerlijkt, namelijk opgestaan zijnde uit de dood, als de Christus der Schriften.

Vandaar: goud!

Het Woord Gods wordt **in Hem** bewaard.

Het Woord van God is Zijn **inwendige**.

Als wij in Hem zijn, één met Hem zijn, dan is dit Woord van God ook ons **inwendige**.

Als Hij ons **inwendige Leven** is, dan wordt het Woord van God in ons geleefd, en beleefd, en vervuld.

Jeremia 31:33:

En dat is dan ook de vervulling van de profetie die zegt, dat de HEERE, onder het Nieuwe Verbond, Zijn wet en dus Zijn Woord, in de harten der mensen zou schrijven.

Elke gelovige in Christus leeft onder dat Nieuwe Verbond en heeft Gods Woord, namelijk de HEERE Jezus Christus, in zijn **binnenste**.

Wij hoeven dat Woord van God niet meer te dragen, want wij worden zelf dóór het Woord Gods gedragen.

Daarom is het ook zo, dat als iemand eenmaal leeft onder het Nieuwe Verbond, hij niet wordt geacht terug te keren tot de zwakke en arme eerste beginselen van de oude schepping om deze zwakke en eerste beginselen van voren af aan en opnieuw te dienen.

:10 Gij onderhoudt dagen, en maanden, en tijden, en jaren.

:10 Is dit dan verkeerd?

Wel, dat hangt er vanaf, met welk oogmerk men dit doet.

Als het om godsdienstige redenen is, omdat wij denken, dat de HEERE er baat bij heeft dat wij Zijn ingestelde dagen, maanden, tijden, en jaren, onderhouden, dan hebben wij dat mis.

Net zo mis, als wanneer wij denken dat het bloed van stieren en bokken de zonden van het volk (en dus onze zonden) zou kunnen wegnemen.

Het mag dan een voorschrift van God zijn, dat op Grote Verzoendag het bloed van een var en een bok gebracht en gestort moest worden op en voor het Verzoendeksel van de Ark des Verbonds...

Maar, zegt de Hebreëen 10:4, dat bloed van stieren en bokken, **kon echt de zonden niet wegnemen.**

Want waarom werd dit bloed dan elk jaar opnieuw gestort?

Dit bloed is een type van het Bloed (= Leven) wat werkelijk de zonden kon wegnemen.

Daarom kón het bloed van stieren en bokken helemaal niets veranderen of uitrichten.

Het was namelijk alleen een illustratie van toekomstige goederen, **en meer niet.** En degene die zijn vertrouwen had gesteld op de offers, die steeds maar weer op Grote Verzoendag gebracht werden, zal dan toch met deze teleurstelling naar huis zijn gegaan, dat **dít bloed** krachteloos was.

Hetzelfde geldt voor de instelling van dagen, maanden, tijden, en jaren, die onder het Oude Verbond gegeven werden.

Zoals : de gezette hoogtijden des HEEREN (*Leviticus 23*)

: Sabbath

: Pascha

: Feest van ongezuurde broden

: Eerstelingengarve

: Wekenfeest

: Eerstelingenbroden

: Loofhuttenfeest, enz.

Want wat werd men daar in de praktijk wijzer van?

Niets!

Tenzij men zich liet onderwijzen aangaande de betekenis van deze inzettingen. Deze inzettingen zijn namelijk uitbeeldingen van geestelijke waarheden aangaande Christus en het Nieuwe Verbond.

Maar de natuurlijke, vleeselijke en wettische mens acht deze gebruiken, deze inzettingen, rituelen en instellingen van dagen en jaren, **hoger dan de geestelijke betekenis hiervan.**

Wij Christenen, vieren officieel de zondag, als de eerste dag der week.

Omdat wij hiermee de dag van de opstanding van de HEERE Jezus Christus gedenken.

Want: op de 15e Nisan werd de HEERE Jezus gekruisigd.

Dit was op vrijdag. De Sabbath begint op vrijdag om 18.00 uur.

Vóór het aanbreken van de zaterdag, vóór het aanbreken van de Sabbath (de 7^e dag) stierf de HEERE Jezus en werd Hij van het kruis afgehaald en begraven.

Op de 16e Nisan, namelijk op de zaterdag, de gehele Sabbath, was de HEERE Jezus in de dood, in het graf.

Net na 's morgens 6 uur, en dus op zondagmorgen, op de 17^e Nisan, stond de HEERE Jezus Christus op uit de dood.

De 17e Nisan, **de dag na de Sabbath**, is dus de dag van Zijn opstanding. Namelijk de 8e dag.

Wij zijn niet gerechtvaardigd door Zijn dood, maar wij zijn gerechtvaardigd door Zijn opstanding. (*Romeinen 6:7 en 8*)

Daarom vieren wij **de zondag, want de 8^e dag is de dag van Zijn opstanding.**

Niet als een door God ingestelde dag, want over de eerste dag van een nieuwe week zijn helemaal geen voorschriften gegeven.

Als je, door geloof, deel hebt aan die eerste dag der week, namelijk als je deel hebt aan de opstanding van de HEERE Jezus Christus, **dan ben je volkomen vrijgemaakt.**

1 Korinthe 15:17:

En als Christus niet is Opgewekt, zo zijt gij nog in uw zonden, en is Hij tevergeefs gestorven.

En zijn alle inzetten van uren, dagen maanden, jaren, volkomen onzinnig geworden.

Maar door Zijn Opstanding, zijn wij met Hem eerstelingen geworden van de nieuwe schepping.

Wat een Christen dan gedenkt op die eerste dag der week (en uiteraard op alle andere dagen van de week) is, dat de opstanding van Christus de overwinning is over de dood.

En zoals gezegd, al zouden er daarna nog andere dagen komen, zoals maandag, dinsdag, woensdag, donderdag, vrijdag en zaterdag, dan maakt dit ons eigenlijk helemaal niets uit.

Want wij gedenken alleen **die ene, wonderbare dag, de dag van Zijn opstanding**. Deze dag, deze 8e dag (als type van de eeuwigheid) eindigt namelijk nooit meer. En welke dag men om godsdienstige redenen in de wereld dan ook belangrijk zou achten: wij leven vanuit de opstandingsdag van Christus **en die dag eindigt nooit meer!**

Romeinen 14:5:

De één acht wel den enen dag boven den anderen dag; maar de ander, acht alle dagen (gelijk).

Bij voorbeeld : de één acht de zondag;

 : en de ander acht alle dagen, namelijk voor hem is het alle dagen zondag;

 hij leeft namelijk vanuit de opstanding en vanuit de rust in Christus;

 voor hem bestaat er eigenlijk nog maar één dag, namelijk de opstandingsdag

In de regel wil men niet leven uit de opstanding van Christus, maar wil men wel die arme zondaar blijven.

Die op zondag niets leuks mag doen, maar die wel 2 of 3 maal **lopend** naar de kerk **móet**.

Men wil alleen voldoen aan zijn aan zichzelf opgelegde verplichtingen of aan kerkelijke tradities.

Men weigert te leven vanuit de opstanding, de vergeving van zonden, de genade en de vrijheid die er in Christus Jezus zijn.

- :10 Maar dit is terugkeren naar de wet en naar die zwakke en arme beginselen der wereld. Alsof de ene dag meer waarde zou hebben dan een andere dag.
- :11 Ik vrees voor u, dat ik (niet) enigszins tevergeefs aan u gearbeid heb.
- :11 Paulus zegt: Ik ben bang dat hetgeen ik aan jullie (= Galaten) geleerd heb, in een bepaald opzicht, tevergeefs is geweest...

In een ander opzicht was zijn prediking helemaal niet tevergeefs. Want zij waren tot geloof gekomen in de HEERE Jezus Christus. Zij hadden de HEERE Jezus Christus aanvaard als hun Verlosser en Zaligmaker. Zij wisten, namelijk zij geloofden, dat zij eeuwig leven hadden ontvangen en dat zij bestemd waren voor, en dus gezet waren in, de hemel.

Maar in een ander opzicht lijkt zijn prediking aan de Galaten wèl tevergeefs. Ze laten zich namelijk weer onder de wet en onder de eerste beginselen der wereld brengen. De prediking heeft nauwelijks enige praktische uitwerking in hun leven. Elke gelovige wordt geacht met Christus te zijn opgestaan. Dat is zo, omdat wij in Christus deel hebben gekregen aan het Leven Gods, deel hebben gekregen aan de Geest van Christus. God heeft Zijn Geest in onze harten gegeven en daardoor leven wij. Als God in de mens Zijn adem blaast, komt die mens immers tot leven? (*Genesis 2:7*) Zo ook met die Nieuwe Geest, Die wij als nieuwe mens in Christus hebben ontvangen

Wij weten dat de algemene bijbelse regel is, dat elke gelovige op de Jongste Dag zal worden opgewekt en dat hij **dan pas** eeuwig leven zal kunnen ontvangen. Maar wij weten uit dezelfde Bijbel, dat wij **nú reeds** wedergeboren zijn. Dat er al bijna 2000 jaar lang vele Christenen weliswaar lichamelijk gestorven zijn, maar ongehinderd, en onverminderd in gemeenschap leven met Christus.

Dat zij (en wij) in de nabije toekomst een geestelijk lichaam zullen ontvangen, om straks gezamenlijk, ook lichamelijk, naar de hemel te gaan.

Je zou je eventueel kunnen afvragen waarom wij dan door onze wedergeboorte, nú al **nieuw Leven** ontvangen hebben **in een oude jas**, als de lichamelijke opstanding voor elk lid van het Lichaam van Christus, toch pas in de toekomst zal plaatsvinden?

En dat, terwijl oudtestamentische gelovigen dit Leven pas op de Jongste Dag ontvangen?

Nu, daar is naar mijn mening maar één zinnig antwoord op te geven.

Namelijk : dat het de gelovige in Christus vergund is, om, nog zijnde in zijn oude lichaam op aarde, toch al te kunnen leven tot heerlijkheid des Vaders en te kunnen wandelen in nieuwheid des levens. (*Romeinen 6:4 e.v.*)

: dat ons de mogelijkheid gegeven wordt, om te kunnen opwassen in het geloof, opdat God de Vader Zijn Zoon zou bouwen in ons.

Onze gedachten zijn meestal op onszelf gericht.

Wij denken dat het er alleen maar om gaat, of wij in de toekomst in de hemel komen.

Maar waar de HEERE belang bij heeft, is niet zozeer dat wij in de hemel komen (hoewel wij daar reeds gezet zijn), maar dat wij hier op aarde Zijn Naam verheerlijken.

Jacobus 3:9:

Dat wij (nog in dit oude vlees zijnde) onze tong, waar wij van nature mee vloeken (= kwaad spreken over), nu zouden gebruiken om de Naam des HEEREN te loven.

Toen Adam geschapen werd, was het wel degelijk de bedoeling dat Adam, hier op aarde zou leven tot heerlijkheid van God.

Dat is wat de HEERE nog steeds verwacht van elk natuurlijk mens.

Dat is wat de HEERE **zeker mag verwachten van elke gelovige in Christus**.

Adam, en elke natuurlijke mens, mag daartoe niet in staat zijn geweest, maar wij zijn daartoe wel in staat, want wij zijn nu uit God geboren.

De HEERE heeft ons Zijn Geest gegeven, opdat wij zouden kunnen leven tot eer en verheerlijking van Hem. Zijn Geest zou het willen en het werken in ons bewerken, naar Gods welbehagen.

We hebben Zijn leven ontvangen, opdat wij Zijn Naam zouden verheerlijken. We zouden hetzelfde doen als ons Hoofd en navolgers van Christus zijn, namelijk:

Johannes 17:4 e.v.:

Vader, Ik heb U verheerlijkt op de aarde.

Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen.

En nu verheerlijk Mij, Gij Vader; bij Uzelven, met de heerlijkheid die Ik bij U had, eer de wereld was.

Het is Genade, dat wij in Zijn dienst mogen staan.

Dat wij, hoewel nog in dit zondige vlees, Hem mogen en Hem kunnen dienen en verheerlijken.

Niet alleen met onze mond, maar in het bijzonder in heel onze levenswandel.

Dat wij een betoning zijn, **nú, èn in de toekomst**, van de uitnemende Rijkdom van Gods genade. (*Efeze 2:7*)

En dit nú, ten aanschouwe van: de verklager der broederen

(*Openbaring 12:10*)

: de overheden, machten, geweldhebbers,
duisternis dezer eeuw

: de geestelijke boosheden in de lucht

(*Efeze 6:12*)

En stráks, ten aanschouwen van: alle mensen

: hoe is het toch mogelijk dat die zondaar
Ad Leeuwenhage in de hemel is

: wat is God toch rijk in barmhartigheid
en genade

- :11** Wat de apostel Paulus dus in dit vers naar voren brengt, is: aan de ene kant was de prediking niet tevergeefs, want zij zijn kinderen Gods geworden, maar aan de andere kant was de prediking wel tevergeefs, want ze leven niet meer tot heerlijkheid van de HEERE.

Ze keren namelijk terug naar de wet en naar de zwakke en eerste beginselen der wereld, waarvan de HEERE hen juist verlost heeft.

De HEERE heeft ons juist vrijgemaakt van afgoden, opdat wij de Levende God zouden dienen.

Als wij dan verlost zijn van de stomme afgoden, maar daarna toch de Levende God niet dienen, wat is dan het nut van het verlost zijn van die afgoden? Wat is dan het nut ervan, dat onze gewetens gereinigd worden van dode werken?

Hebreeën 9:14; 10:22:

Nu, onze geweten zijn en worden gereinigd van dode werken, **opdat wij de Levenden God zouden kunnen dienen.**

Als ons hart gereinigd is, maar wij dienen de HEERE niet, dan beantwoorden wij in ieder geval niet aan het doel, wat de HEERE Zich met ons leven gesteld heeft.

Hebreeën 13:20 en 21:

De God nu des vredes, Die den Grote Herder der schapen, door het bloed (= Leven) des Eeuwigen Testaments, uit de doden heeft wedergebracht, namelijk onze HEERE Jezus Christus, Die volmake u in alle goed werk, opdat gij Zijn wil moogt doen; werkende in u, **hetgeen voor Hem welbehagelijk is, door Jezus Christus;**

Denwelken zij de Heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen.

- :11** En Paulus zegt dan ook, dat hij in zekere zin tevergeefs aan hen heeft gearbeid. Want in de praktijk van hun levenswandel, leven ze in overeenstemming met de arme en zwakke beginselen van deze wereld, waar ze juist van verlost zijn geworden.

- :12** Weest gij als ik, want ook ik ben als gij;
Broeders, ik bid u, gij hebt mij geen ongelijk gedaan.

- :12** Paulus zegt:
Jullie behoren hetzelfde Leven toe als waar ik toe behoort.
Ik ben net als jullie en jullie zouden dus ook zijn, zoals ik.

Een mens uiteraard, maar op grond van geloof: een kind van God!
Van nature en in Adam weliswaar een zondaar...
Maar, door **genade**, een **verloste** zondaar, één gemaakt met Christus.
Verlost van de wet!

Ik heb die arme en zwakke beginselen van de wereld de rug toegekeerd.

- :12** En ik bid jullie dan ook = ik verzoek jullie ernstig!
Wees toch als ik, want ik ben net als jullie.
Wij geloven toch dezelfde dingen, en dus behoren wij tot één en hetzelfde Lichaam!
We zouden dan ook hetzelfde Leven van Christus leven!
Niet onder het Oude Verbond **der wet**, dus in **slavernij**.
Maar onder het Nieuwe Verbond **der genade**, en dus in **vrijheid**.

De Galaten hadden Paulus behandeld alsof hij één van hen was.
Daarom zegt Paulus ook: jullie hebben mij geen ongelijk gedaan.
Want jullie hebben mij niet behandeld, als iemand die minder is dan jullie.

- :13** En gij weet, dat ik u door zwakheid des vleses, het Evangelie de eerste maal verkondigd heb.
- :13** Jullie weten, dat ik bij de eerste keer toen ik jullie het Evangelie verkondigd heb, in zwakheid des vleses was.
Dit woord "zwakheid" wordt vele malen vertaald met "krankheid".
Namelijk, dat Paulus (en zeker gelet ook op vers 14) toen ziek was.
Want zijn vlees was zwak, toen hij de eerste keer bij hen was.

De "zwakheid" van Paulus bij de Galaten, is een andere "zwakheid" dan die Paulus noemt bij de Korinthiërs.

1 Korinthe 2:3-5:

En ik was bij ulieden in "zwakheid", en in vreeze, en in vele beving.
Want mijn rede, mijn prediking, was niet in bewegelijke woorden der menselijke wijsheid, maar in betoning des Geestes en der Kracht.
Opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid der mensen, maar in de Kracht Gods.

:13 Jullie weten, dat ik de eerste keer bij jullie was, in zwakheid des vleses. Maar jullie hebben niet gelet op mijn zwakke vlees, maar jullie hebben gehoor gegeven aan de Kracht van het Woord.
Ongeacht mijn zwakke vlees.
Jullie hebben goed onderscheid kunnen maken **tussen mijn zwakte en de Kracht van Gods Woord**.
Jullie hebben geloofd, dat dit twee totaal verschillende dingen zijn.

:14 En uw verzoeking, die in mijn vlees geschiedde, hebt gij niet veracht noch verfoeid, maar gij naamt mij aan als engel Gods, ja, als Christus Jezus.

:14 Niet “**mijn**” verzoeking, maar “**uw**” verzoeking.
Paulus acht, dat zijn “zwakheid” een verzoeking moet zijn geweest voor de Galaten.
Zijn krankheid, zijn zwakheid, moet een beproeving geweest zijn voor het geloof van deze Galaten.
Op weg naar de Galaten, zal de innerlijke vraag van de apostel Paulus geweest zijn: hoe zullen deze Galaten reageren op zo’n kleine, half blinde zendeling, die tot overmaat van ramp ook nog ziek, zwak en misselijk is? Die komt dan ook nog met de dwaze boodschap van het kruis, waarin **Kracht** zou moeten zijn?
Daarom ziet Paulus zijn “zwakheid” als een verzoeking en als beproeving van het geloof voor deze Galaten.

Maar zegt hij: Jullie hebben mij niet veracht, noch verfoeid.

Jullie namen mij aan als “Engel Gods”.

Namelijk: als een rechtstreekse boodschapper van God.

Paulus, deze kleine, nietige, beperkte, belemmerde, half blinde en toen zieke man, hadden zij aanvaard **als Engel Gods, ja, als Christus Jezus**.

Alsof Paulus de HEERE Jezus Christus Zelf was.

Zij hadden Paulus binnengehaald, zoals zij de Levende en opgewekte Christus in hun hart hadden gesloten.

:15 Welke was dan uw gelukachting?

Want ik geef u getuigenis, dat gij, zo het mogelijk ware, uw ogen zoudt uitgegraven, en mij gegeven hebben.

:15 Paulus wist, dat deze Galaten bereid waren geweest om zelfs hun eigen ogen aan Paulus af te staan.

Typologisch: zij wilden graag de dingen zien, zoals Paulus ze zag.

Typologisch zullen zij het inzicht wat Paulus had in de Schrift, ook hebben begeerd.

De letterlijke krankheid van Paulus, kan iets met zijn gezichtsvermogen te maken hebben gehad en als het gekund had, dan hadden zij hun ogen aan hem gegeven.

Ze hadden hem binnengehaald als “engel Gods”.

Ze hadden hem in hun hart gesloten, alsof hij Christus Jezus was.

En Paulus vraagt: Weten jullie nog waarom jullie dit deden?

: Wat was jullie gelukachting?

: Welk voordeel hadden jullie daar nu van?

Nu, Paulus was niet Christus Jezus.

Maar hij was wèl degene, die hen de HEERE Jezus Christus had gebracht.

Hij had hen gepredikt:

De HEERE Jezus Christus.

Degene namelijk, Die door God gesteld is tot HEERE en tot Christus.

Hij had hen gepredikt de opstanding uit de dood.

Dat een ieder die in Christus is, een nieuw schepsel is.

Dat een gelovige geen slaaf meer is.

Dat een gelovige volkomen vrij is in de opgewekte Christus.

Dat een gelovige bevrijd is van elke vloek, elk juk en van slavernij.

Daar waren de Galaten tóen heel erg blij mee geweest.

En daarom zegt hij:

:16 Ben ik dan uw vijand geworden, u de waarheid zeggende?

:16 Want toen Paulus hen het Evangelie, namelijk de Blijde Boodschap bracht, hadden zij hem als “engel Gods” binnen gehaald en nu zijn we een paar jaar verder, en ze beschouwen hem als hun vijand.

En waarom?

Omdat hij hen nog steeds leert (in tegenstelling tot andere predikers), dat de gelovige niet meer leeft onder de wet, maar onder de genade.

Hij leert hen, dat een gelovige in Christus **absoluut níet behoort te leven onder de wet.**

Want elke gelovige **behoort te leven uit gelóóf en onder de heerschappij der genáde.**

De gelovige maakt geen deel meer uit van deze oude, zondige en gevallen wereld, deze Wereld, met haar tegenstellingen en haar strijd.

De gelovige in Christus maakt deel uit van de nieuwe wereld, de nieuwe schepping.

Een schepping van éénheid, verzoening, vrijheid en genade, **onder één Hoofd.**

In die nieuwe schepping, is geen strijd en vijandigheid.

In ieder geval kan er in die nieuwe schepping geen strijd en vijandigheid bestaan.

Maar Paulus is nu hun vijand geworden.

En waarom?

Omdat hij hen de waarheid, namelijk het praktische Leven in Christus, verkondigt: dat al het "oude" voorbij is gegaan...

dat wij der wet, der wereld en der zonde gekruisigd zijn...

Maar als men deze waarheid spreekt, wordt men prompt als vijand beschouwd door hen, die in de praktijk van hun leven géén afstand willen doen van de wet, de wereld, de zonde en het vlees.

De HEERE Jezus Christus predikte niets anders dan de waarheid: wie zijn leven zal willen verliezen om Mijnentwil, die zal het Leven vinden.

Hij hield Zijn tijdgenoten het Licht van Gods Woord voor.

Maar zij wilden niet tot het Licht komen.

Zij wilden namelijk niet tot Hem komen, Die het Licht der wereld is.

Zij zeiden wel, dat zij kinderen van Abraham waren, maar zij kwamen niet tot Zijn Licht.

Wel probeerden zij de HEERE Jezus te doden.

Maar dat deed hun vader Abraham, op wie zij zich beriepen, juist niet.

Integendeel zelfs.

De HEERE had tot Abraham gezegd, dat de Messias, namelijk het Zaad

van Abraham, ooit een nieuwe schepping tot stand zou brengen en dat Hij daarover zou heersen.

Dat Abraham op grond van geloof, erfgenaam der wereld zou zijn. Abraham heeft dit geloofd en heeft zich hierin verblijd en verheugd.

Maar bij ongelovigen en bij ongelovige gelovigen, bestaat er vijandschap aangaande het Woord der waarheid.

Dat was toen zo, en dit is nog stééds zo.

Als de waarheid wordt gepredikt en hier dus consequenties aan verbonden zijn, dan moet men de waarheid niet en dit is wat Paulus nu bij de Galaten ondervindt.

Paulus, die nu als een vijand wordt beschouwd, terwijl hij hen de waarheid gepredikt heeft.

En vervolgens zegt de apostel Paulus:

:17 Zij ijveren niet recht over u, maar zij willen ons uitsluiten, opdat gij over hen zoudt ijveren.

:17 Zij = die geestelijke leidslieden uit Jeruzalem. (*Galaten 1 en 2*)

Want net zoals in de gemeente in Korinthe, komen er anderen (zogenaamde predikers), die proberen om deze gemeente in Galatië voor "zichzelf" te winnen.

Daarmee proberen zij ons (= Paulus en de zijnen), "buiten te sluiten".

Deze andere predikers zijn namelijk uit op macht en aanzien.

Zij proberen de gemeente in Galatië onder hun invloed te krijgen.

Zij ijveren over u = zij doen hier dus hun uiterste best voor

zij proberen jullie in hun bezit te krijgen

zij proberen macht over jullie uit te oefenen

zij proberen jullie vurig te maken voor hun leringen

(maar **die** zijn niet recht)

daarmee proberen zij ons "buiten te sluiten"

met als doel, dat jullie vurig worden voor hen

waardoor jullie niet meer vurig zijn voor Christus

Zij maken ons (= Paulus en zijn medewerkers) tot jullie vijanden.

Zij brengen jullie (= Galaten) weer terug onder de wet.

Daardoor is er geen plaats meer voor de apostel Paulus en voor de prediking der genade.

Want zijn boodschap is er niet één van slavernij onder de wet, maar spreekt over de vrijheid in Christus!

2 Korinthe 11:13, 14 en 20:

Paulus zegt dan ook over die andere predikers, dat zij bedriegelijke arbeiders zijn.

En de apostel Paulus verbaast zich er eigenlijk over, dat gelovigen het verdragen dat zij van hun vrijheid in Christus beroofd worden en dat zij het verdragen om vervolgens dienstbaar gemaakt te worden aan hen, die onder de wet leven.

Het is onbegrijpelijk, dat jullie het verdragen om tot slaaf gemaakt te worden van een ander. Want om zogenaamde godsdienstige redenen:

laten zij zich in slavernij brengen

laten zij zich vereten

laten zij zich roven van de HEERE en

laten zij het toe, om het eigendom te worden van iemand anders

laten zij zich vernederen

laten zij zich in het gezicht slaan

Door deze godsdienstigen laat men zich beledigen, laat men zich uitmaken voor zondaar, laat men zich uitkleden (= geld aftroggelen voor een zogenaamd godsdienstig doel) en laat men zich in het gezicht slaan (= mond-dood maken).

En ik, Paulus, heb van jullie nooit iets gevraagd, nooit iets gekregen, en nooit iets aangepakt.

Daar was hij voor zichzelf overigens helemaal niet verdrietig over, want zo bleef hij vrij, maar het verdroot hem wel, deze ongeïnteresseerdheid voor het werk des HEEREN.

:18 Doch in het Goede alle tijd te ijveren is goed, en niet alleenlijk, als ik bij u tegenwoordig ben.

:18 Het is geweldig, als jullie warm lopen voor het Goede
= de Blijde Boodschap
= het Woord der Waarheid
= het Woord der genade en der vrijheid
= het leven van het Nieuwe Verbond
= het Leven van Christus, in je
Alle tijd = altijd, namelijk voor de rest van je leven
En dus ook, wanneer ik niet, lichamenlijk bij jullie aanwezig ben.

:19 Mijne kinderkens, die ik wederom arbeid te baren, totdat Christus, gestalte in u krijgt.

:19 Totdat = er is géén ander doel in het leven van een gelovige, **dan het Leven van Christus.**

En niet “een” gestalte, maar: **gestalte; dé Gestalte.**

Een gelovige is immers geroepen om het beeld van Gods Zoon gelijkvormig te worden?

Romeinen 8:29; 1 Korinthe 15:49; 2 Korinthe 3:18; Filippenzen 3:21; Kolossenzen 1:18 (in allen de eerste, als vervolg op vers 15):

De bedoeling is: dat God Zijn Gestalte (= het Leven van Christus) in ons,
gelovigen, openbaart

: dat wij als gelovigen, veranderd worden naar Gods beeld en gelijkenis

: dat wij opwassen tot zoon (= **Huiois**)

Er staat echter: **mijn kinderkens = teknon**

Namelijk “onvolwassen” gelovigen, want zij hebben zich weer onder de wet geplaatst.

Die ik wederom arbeide te baren, totdat.....

We beginnen weer vanaf baby, totdat de HEERE Jezus Christus weer gestalte in u krijgt.

Arbeiden om te baren...

Natuurlijk gaat het niet over hun natuurlijke geboorte, maar over hun wedergeboorte.

Namelijk het Leven van de Nieuwe Schepping, **onder de heerschappij der genáde.**

Natuurlijk niet omdat hun wédergeboorte ongedaan is gemaakt, want dit kan nooit meer.

Wij zijn op grond van geloof in het Woord van God, uit God geboren.

Wij zijn verwekt uit onvergankelijk Zaad, namelijk door het Zaad der wedergeboorte, namelijk door het eeuwig blijvende Woord van God.

Dit kan door onze eigen werken of door de werken van anderen, **nóóit meer** ongedaan gemaakt worden.

Eens een kind van God, altijd een kind van God.

Maar er moet als het ware weer vanaf het punt van hun wedergeboorte, opnieuw aan hen gebouwd worden.

Arbeiden = hard werken; met grote moeite en pijn iets tot stand brengen
hard werken om weer nieuw leven voort te brengen
hard werken, opdat het nieuwe leven van Christus opnieuw
gestalte krijgt

Te baren = het kost inspanning, om Zaad uit te storten
het kost moeite, om mensen tot wedergeboorte te bewegen
de pijn die het kost om kinderen te krijgen, is dezelfde pijn die
het kost om wedergeboren te worden
het kost zeer grote moeite en pijn, om vervolgens het leven van
een wedergeborene **te leven**
het kost namelijk grote moeite en pijn, om de oude schepping
los te laten, en te leven vanuit het nieuwe leven

:20 Doch ik wilde, dat ik nu tegenwoordig bij u was, en mijn stem mocht veranderen; want ik ben in twijfel over u.

:20 In het voorgaande gedeelte, heeft de apostel Paulus een voorbeeld gegeven over de heerschappij van de wet, in het verleden.

Hij heeft een voorbeeld gegeven over de heerschappij van de genade, nu.

De wet had te maken met kinderen, die dan eigenlijk nog slaven zijn.

De genade had te maken met zonen, namelijk met hen die volwassen geworden zijn.

:20 Ik wilde, dat ik nu ook bij u aanwezig was, en mijn stem mocht veranderen; verbuigen

In plaats van via een brief, had de apostel Paulus liever direct tot hen gesproken. Het is ook heel wat gemakkelijker om iets over te dragen door direct met elkaar te spreken.

Vooral als je logische dingen uiteen wilt zetten, komt dit op papier nogal kil over. Want je kunt op papier je stem niet verbuigen.

De daarbij behorende emoties, gezichtsuitdrukkingen, gebaren en intonaties, kun je op papier niet weergeven.

Door met elkaar te spreken, is dit wel mogelijk.

Daarom was de apostel Paulus zo graag bij hen geweest, want hij is twijfel over hen.

Hij zegt: Ik weet niet zo goed, waar ik met jullie aan toe ben.

Weten jullie nog wel op welke basis je wedergeboren bent?

Dit was toch op grond van geloof in het Woord van God?

En weten jullie nog wel wat dit vervolgens inhoudt?

Dat jullie vervolgens alleen uit geloof zouden blijven leven!

:21 Zegt mij, gij die onder de wet wilt zijn, hoort gij de wet niet?

:21 Als jullie dan zo graag onder de wet willen zijn, verstaan jullie dan niet wat de wet zegt?

Kennen jullie de wet dan niet?

Weten jullie niet meer dat, als men leeft onder de wet en men zich beroept op de wet, dat daar consequenties aan verbonden zijn?

Uit wat nu volgt, blijkt wat men onder "wet", zou moeten verstaan.

Namelijk op zijn minst de vijf boeken van Mozes.

Want de apostel Paulus haalt nu een voorbeeld aan uit Genesis 16.

Hoewel Genesis door 12 verschillende schrijvers is voortgebracht, wordt Genesis toch aan Mozes toegeschreven.

Genesis is namelijk door Mozes geredigeerd.

Deze, nu als voorbeeld dienende geschiedenis uit Genesis 16, vond plaats 430 jaar vóór de komst van de wet bij de Sinai.

De geschiedenissen in Genesis kunnen dus eigenlijk nog niets met de wet te maken hebben.

Door de wet erbij te betrekken wil de apostel Paulus zeggen dat de wet van Mozes zelf bevestigt, dat zij **die onder de wet leven en dus in slavernij leven**, niet zullen erven met degenen die uit geloof en uit genade leven, en dus **vrij zijn**.

Zie ook de besnijdenis.

De besnijdenis, als uitbeelding van

: dood en opstanding

: de belofte aan Abraham over eeuwig leven op grond van geloof alleen

: de besnijdenis van het hart, namelijk geloof in het Woord Gods

Als de besnijdenis ook in de wet wordt opgenomen, zegt de wet daarmee: dat men beter zijn hart zou laten besnijden, namelijk alles geloven wat God zegt.

Want alleen op grond van geloof, ontvang je eeuwig leven, net als Abraham.

Dus waarom zou je proberen om de wet te doen?

Het eeuwig leven zul je uit geloof en door het werk van Gods Geest ontvangen!

De wet houden en doen kan het vlees (waarop die wet gelegd is) toch nóóit.

De wet is dus voor de mens geen optie om eeuwig leven te ontvangen.

De wet is voor de mens een weg ten dode.

Kies toch de eenvoudigste weg.

Namelijk simpelweg alles van harte geloven, wat God gesproken en beloofd heeft!

Het is waar, een leven uit geloof heeft geen aanzien, want het wordt als "zwakte" beschouwd.

Het streelt jouw kracht, jouw eigen potentie en jouw eigenwaarde niet.

Maar ja, het is het één of het ander, je kunt niet alles hebben.

En nu krijgen we dit voorbeeld uit Genesis 16:

:22 Want er is geschreven, dat Abraham twee zonen had, één uit de dienstmaagd en één uit de vrije

:22 Nogmaals, het is een geschiedenis uit Genesis, maar de gedachte die er achter ligt, is in de wet opgenomen.

Want er is in de wet, in de Thora, namelijk in de 5 boeken van Mozes ge-

schreven, dat Abraham twee zonen had, namelijk één uit de dienstmaagd, uit Hagar, en één uit de vrije, uit Sarah.

:23 Maar gene, die uit de dienstmaagd was, is naar het vlees geboren geweest. Doch deze, die uit de vrije was, door de beloftenis.

:23 We zullen eerst maar eens zien naar de betekenis van de namen.

Abraham = hoge vader; de Vader verhoogt
= vader van vele volkeren

Sarah = vorstin; poort; haar; macht, kracht (= heerschappij)

Hagar = vluchten; zwerven; vreemdeling

Ismaël = hij hoort God, hij gehoorzaamt God (hij gelooft God)
hij wordt gehoord door God

Maar dit zal pas in de toekomst zijn.

Ismaël is een type van het Joodse volk, levend onder de wet, ongehoorzaam en dus ongelovig.

= Hij (namelijk God Jehovah) hoort

Ook dit is pas in de toekomst.

Want zolang het Joodse volk niet naar God hoort en dus niet tot geloof komt in de HEERE Jezus Christus, zal ook Hij (namelijk God) niet horen.

Hosea 9:17:

Mijn God zal ze verwerpen (= niet naar ze horen), omdat zij naar Hem niet horen; en zij zullen omzwervende zijn onder de heidenen.

Izaäk = Hij (namelijk Jehovah) heeft mij een lachen gemaakt

= type van de HEERE Jezus Christus

lachen, vrolijk zijn, verblijd zijn, zijn uitbeeldingen van het Leven van het Nieuwe Verbond

Terug naar het vers:

:23 **Ismaël**, die uit de slavin Hagar geboren is, is op vleselijke, op natuurlijke wijze verwekt en **Izaäk**, die uit de vrije Sarah geboren is, is op Geestelijke, op onnatuurlijke wijze verwekt en geboren (namelijk uit een onvruchtbare) en het was Izaäk die door de HEERE beloofd was.

:23 Ismaël, die geboren werd uit de slavin Hagar, is naar het vlees geboren. Namelijk op eigen initiatief en door de eigen kracht van Abraham, Sarah en Hagar.
Zo werd Ismaël als eerste geboren en dus was Ismaël de oudste zoon van Abraham.
Naar menselijke maatstaven was Ismaël de erfgenaam van Abraham.

Als we dit beeld even naar een hoger niveau trekken:

Het volk Israël mag dan, wat de aardse, vleselijke kant betreft, **eerder** uit Abraham geboren zijn, het was echter een **ongelovig en ongehoorzaam slavenvolk, levend onder de wet**.

Het volk, dat later uit Abraham voortkwam, heeft haar oorsprong **in en door** het geloof van het ware Zaad van Abraham, namelijk Christus.
Dit volk is geboren uit Iemand, Die vrij is en Die op grond van Gods beloften geboren is.

In Galaten 3 hebben we al gezien, wie nu eigenlijk **de ware erfgenamen** van Abraham zijn.

Want alleen die uit het geloof zijn, worden gezegend met de gelovige Abraham. (*Galaten 3:9*)

Want degenen die uit het geloof zijn, zijn Abrahams zonen. (*Galaten 3:7*)

Terwijl Ismaël op eigen initiatief en door eigen kracht en werken werd voortgebracht.

Slechts een gelovige, is erfgenaam van Abraham.

En daar gaat het hier in Galaten 4, vervolgens mee verder:

:23 Er waren oorspronkelijk twee zonen van Abraham.

De eerste (= Ismaël) was door de wil van het vlees, door menselijke keuze en kracht uit de slavin (= Hagar) geboren.

Doch **deze** (= Izaäk) is uit de vrije (= uit Sarah) en is door de belofte geboren.

Izaäk, de tweede, werd uit de vrije (= uit Sarah) geboren op grond van de belofte die de HEERE aan Abraham had gedaan, omdat Abraham God geloofde.

Nadat Ismaël geboren was, zei de HEERE: het kan wel zijn dat jullie goed je best gedaan hebben en dat Ismaël daardoor eerst geboren werd, **maar daar heb Ik natuurlijk niets mee te maken.**

Want Ik heb je al jaren geleden een zoon beloofd (uit de dood = uit een verstorven Sarah).

Ik heb een zoon beloofd aan iemand die vrij is, die dus niet in slavernij onder de wet leeft en dus heb Ik niet Ismaël, **maar Ik heb Izaäk op het oog.**

Genesis 18:14:

Want Abraham, Ik heb het niet over "zaad", via Hagar.

Ik heb het ook niet over je knecht Eliëzer.

Maar Ik heb het over het "Zaad", uit Sarah. (Hoewel zij onvruchtbaar is.)

Want zegt de HEERE:

Ter gezetter tijd zal Ik wederkomen, omtrent dezen tijd des levens.

En Sarah zal dan een zoon hebben.

Romeinen 9:6-9:

Doch ik zeg dit niet, alsof het Woord Gods ware uitgevallen; want die zijn niet allen Israël, die uit Israël zijn.

Noch omdat zij Abrahams zaad zijn, zijn zij allen kinderen (= teknon).

Maar in Izaäk, zal u het Zaad genoemd worden.

Dat is, niet de kinderen des vleeses, die zijn kinderen Gods.

(Niet de kinderen die via de wil van het vlees geboren zijn, zijn kinderen Gods.)

Maar de kinderen der belofenis (die uit de belofte zijn) worden voor het zaad gerekend.

Want dit is het woord der belofenis:

Omtrent dezen tijd zal Ik komen, en Sarah zal een zoon hebben.

Hoewel Ismaël de oudste zoon was, werd Ismaël door de HEERE gepasseerd. Gods Beloften aan Abraham werden via de tweede zoon, namelijk via Izaak vererfd.

En de eerste zoon erfde niet, omdat hij geboren was uit de dienstmaagd, namelijk uit de slavin.

Daarom was hij ook zelf naar geboorte ook **een slaaf.**

Maar Izaäk was **een vrije**, want zijn moeder was een vrije.

Sarah leefde niet onder de wet en dus noemde zij haar Man, **mijn HEERE.**

De parallel:

Van nature, waren wij ongelovig en dus onvruchtbaar.

Van nature, waren wij allen slaaf van alles en iedereen.

Als wij in ongelof blijven, dan zijn wij Hagar.

Wat voor werken en inspanning wij ook leveren, het leven wat uit ons voortkomt (= Ismaël), zal niet erven, want de werken der wet zullen nooit vruchtbaar genoeg zijn voor de eeuwigheid.

Als wij tot geloof komen in de HEERE Jezus Christus, dus als wij Sarah zijn, dan zijn wij vrij van de slavernij van de wet, van de zonde en van het vlees, van de wereld en van de dood, en zullen wij blijvende en eeuwige vrucht voortbrengen.

En dit gebeurt door het Zaad der wedergeboorte, dat in ons geplant is.

Het Zaad, namelijk het Leven van Christus, zal op deze wijze gestalte in ons krijgen

:23 Hun overeenkomst mag dan zijn, dat zij dezelfde vader hebben.

Maar hier gaat het dus juist om het verschil.

Want op grond van het verschil erft de ene wel, en erft de ander niet.

En wat leert dus de wet?

De wet leert, dat er twee erfgenamen waren.

De eerste was slaaf en die erfde niet.

De tweede was vrij en die erfde alles.

En deze passering van Ismaël, was niet omdat Ismaël, bepaalde daden wel of niet gedaan had.

Maar hij was geboren uit een slavin.

Hij was verwekt door Abrahams eigen kracht.

Het lag dus ook niet aan de levenswandel van Ismaël.

En dat Izaäk **wel** de erfenis ontving, **had ook niets te maken met bepaalde daden van Izaäk.**

De HEERE had gezegd dat Sarah een zoon zou hebben.

Voor zijn geboorte werd al gezegd, dat die zoon, de beloofde erfenis zou ontvangen.

We kunnen hier dus geen praktische les voor onszelf uit halen.
Zo van: Als we maar zus of zo doen, dan worden we door de HEERE tot erfgenaam gesteld.

Deze gebeurtenis spreekt helemaal niet over wat wij zouden moeten doen of moeten laten, om tot zoon en erfgenaam van God te kunnen worden aangesteld.

Deze gebeurtenis spreekt over hetgeen de Levende God doet.

Wat hierin geleerd wordt, is dat God kiest wie Hij wil.

Wat de HEERE kiest, mag voor ons niet twijfelachtig zijn.

Want de HEERE heeft altijd duidelijk laten zien en horen wat Hij kiest, namelijk het Geloof.

En dat is er maar Eén.

Namelijk de Gelovige: de HEERE Jezus Christus. (Galaten 3:23)

Wat in deze geschiedenissen gedemonstreerd wordt, is: God kiest **Wie Hij wil** en **God kiest, wat Hij wil**.

En dat blijkt ook hier te zijn: **“Geloof” alleen en dus juist niet de werken van het vlees.**

Romeinen 9:8-14:

Dat is, niet de kinderen des vleses, die zijn kinderen Gods; maar de kinderen der belofte worden voor het zaad gerekend.

Want dit is het woord der belofte: Omtrent dezen tijd zal Ik komen, en Sara zal een zoon hebben.

En niet alleenlijk deze, maar ook Rebekka is daarvan een bewijs, als zij uit een bevrucht was, namelijk Izaäk, onzen Vader.

Want als de kinderen nog niet geboren waren, noch iets goeds of kwaads gedaan hadden, opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, vast bleve, niet uit de werken, maar uit den Roepende;

Zo werd tot haar gezegd: De meerdere zal den mindere dienen.

Gelijk geschreven is: Jakob heb Ik liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat.

Wat zullen wij dan zeggen? Is er onrechtvaardigheid bij God? Dat zij verre.

Hebreeën 10:9b:

Hij neemt het eerste weg, om het tweede te (kunnen) stellen.

En zo is het met ons ook:

De HEERE kiest ook ons niet op grond van wat wij wel of niet gedaan hebben, maar Hij kiest ons geloof. En dit, omdat ons geloof zijn wortel en oorsprong vindt in het Geloof van de HEERE Jezus Christus. Zijn Geloof is **de basis van ons geloof**.

En, als wij Abrahams zaad, namelijk Abrahams erfgenaam zouden willen zijn, dan moeten wij erop toezien, dat we geen slaaf meer zijn

Namelijk, dat wij niet leven onder de wet, **want dan erven wij niet**.

De beloften die de HEERE aan Abraham gedaan heeft, waren buiten alle menselijke werken om, en worden dus alleen **op grond van geloof** gegeven aan **de gelovige**.

Aan degene die **niet werkt**, maar gelooft.... (*Romeinen 4:5*)

Gelovigen zijn "vrijen", en dus geen "slaven"(meer)!

(*Romeinen 5:20; 6:14; 7:5; 8:2*)

Leven onder de wet is leven in zonden.

Dit zegt dit vers dan ook:

- :23** Maar gene die uit de dienstmaagd was, is naar het vlees geboren geweest. Doch deze, die uit de vrije, was door de beloftenis.

- :23** Ismaël is uit de slavinnen geboren, en zo is Ismaël het resultaat en de vruchtbaarheid van de werken van het vlees en van de oude mens.
Maar Izaäk is uit **de vrije**, op grond van geloof en op grond van erkenning van eigen onvruchtbaarheid geboren. Op grond van geloof alleen hebben Abraham en Sarah hun zaad Izaäk ontvangen. Izaäk, type is van De Heere Jezus Christus, het ware Zaad van Abraham. Het ware Zaad van Abraham is de vervulling van de beloftenis over eeuwig Leven.

Johannes 1:13:

Welke niet uit den bloede, noch uit den wil des vleses, noch uit den wil des mans, maar uit God geboren zijn.

- :24** Hetwelk dingen zijn, die andere beduiding hebben; want deze zijn de twee verbonden.
Het ene van den berg Sinaï, tot dienstbaarheid barende, hetwelk is Hagar.

:24 Een andere beduiding.

Dus een overdrachtelijke, profetische, typologische betekenis.

Want Hagar en Sarah zijn op typologische wijze, de aanduidingen van de twee verbonden.

Ismaël is een type van het leven onder het Oude Verbond.

Izaäk is een type van het leven onder het Nieuwe Verbond.

Het Oude Verbond kwam uiteraard eerst.

En dus kwam Ismaël eerst.

Het Nieuwe Verbond kwam later.

En dus kwam Izaäk later.

Èn: toen Izaäk kwam, en Izaäk gespeend werd, werd Ismaël uitgedreven.
(Genesis 21:8-12)

Toen Izaäk 5 jaar was en losgemaakt werd van de moeder, en dus een zelfstandige zoon werd, zijn eigen verantwoordelijkheid ging dragen en dus tot **het Zaad** gerekend werd, **werden Hagar en Ismaël uitgedreven.**

Typologisch:

5 spreekt over onzienlijke, verborgen, Geestelijke en dus eeuwige dingen.

Als het Zaad, namelijk als de Opgestane Christus verschenen is en het Nieuwe Verbond dus aangebroken is, betekent dit het einde van het Oude Verbond der wet en wordt de wet en de werken der wet, uit het leven van gelovigen in Christus uitgedreven, uitgebannen.

Ismaël en Hagar, hadden nauwelijks iets verkeerd gedaan.

Hooguit dat zij Sarah en Izaäk hadden bespot.

Maar dat is niets nieuws, want zij die onder de wet leven, bespotten altijd degenen die uit geloof en uit genade wensen te leven.

:24 En dezen (= Ismaël en Izaäk) zijn dus de uitbeelding van de 2 verbonden.

Ismaël, als type van het Oude Verbond en daarmee van de berg Sinai.

Izaäk, als type van het Nieuwe Verbond en daarmee de andere berg, de berg waarop Jeruzalem gebouwd is, namelijk Sion.

Hebreeën 12:18-25 !!!!!!!!!!!

Je bent al des doods schuldig als je, zelfs maar per ongeluk, de berg Sinai aanraakt!

Contact met de wet (Sinai), leven onder de wet is dodelijk!

De wet is een bediening des doods.

Niet omdat er aan de wet iets mankeert, maar het vlees onderwerpt zich der wet Gods niet, want het kan ook niet. (*Romeinen 8:7*)

- :24** Maar goed, we vinden hier **de tegenstelling** die er is tussen Sinai en Sion. Hier wordt de tegenstelling gemaakt tussen het volk Israël en de gemeente. Wij, gelovigen in Christus en deel uitmakend van de gemeente, zijn niet gekomen tot de tastelijke berg Sinai, maar tot het Jeruzalem wat Boven is. Tot Sion, als aanduiding van het Nieuwe Jeruzalem dat Boven is.

- :24** Want deze twee verbonden hebben een andere beduiding:

Ismaël	Izaak
Hagar	Sarah
Sinai	Sion
Israël	Gemeente
Wet	Genade
Mozes	Christus
Leugen	Waarheid
Oude Verbond	Nieuwe Verbond
Ezau	Jacob/Israël
Eerste Adam	Laatste Adam
Oude mens	Nieuwe Mens
Slavernij/ dienstbaarheid	Vrijheid
Tastelijk	Ontastelijk
Beneden	Boven

Allen die geboren werden in Israël onder de wet, zijn dus geboren in slavernij. Elke Israëliet die onder de wet leefde, is van nature een slaaf.

Johannes 8:30-36; Romeinen 6:22; Galaten 4:3:

Omdat men een slaaf van de wet is, is men daarmee direct een slaaf van de zonde.

:25 Want dit, namelijk Hagar, is Sinaï, een berg in Arabië, en komt overeen met Jeruzalem dat nu is, en dienstbaar is met haar kinderen.

:25 Hagar = Sinaï = een berg in Arabië
= het aards Jeruzalem dat nu is = dienstbaar = in slavernij
Jeruzalem (stichting des vredes) waar eigenlijk de vrede van het Nieuwe Verbond gesticht zou worden, is tot op heden een broeinest van rovers en moordenaars.

Wat gebeurde er met Hagar? Zij werd uitgedreven!

Wat gebeurde er met Ismaël? Ook hij werd uitgedreven.

Wat gebeurde er met Sinaï, namelijk de wet?

Hij is in rook en in vuur opgegaan = verbrand. (*Exodus19:18*)

Wat gebeurt er met ons, wanneer wij onder de wet blijven leven?

We zullen uiteraard kinderen van God blijven, maar zijn in onze dienst aan God onbekwaam.

Want wij zouden door de Geest geleid worden naar bekwaamheid en zoon-schap.

Kolossenzen 2:14:

Want Sinaï en de wet zijn in “rook en vuur opgegaan”:

Het Handschrift, wat ons op enigerwijze “tegen” was, **is uitgewist**.

Romeinen 6:14,15; Galaten 3:25:

Gij zijt niet meer onder de wet, niet meer onder de tuchtmeester, maar onder de genade!

De wet is geweest, **tot op Christus**.

De wet is geweest, tot de verschijning van de Christus!

Mozes werd door de HEERE geroepen, maar de HEERE **nam Mozes ook weer weg**, namelijk toen Mozes 120 jaar was.

De wet werd door de HEERE gegeven, maar nadat de wet haar functie gedaan had, werd hij ook weer door de HEERE Zelf weggenomen.

En onder aanvoering van de ware Jozua (het Hebreeuwse woord voor Jezus) zijn wij door de Jordaan gegaan, zijn ook wij de weg van dood en opstanding gegaan en heeft Hij ons gebracht in het hemels Kanaän.

En wat gebeurde er met het aardse Jeruzalem?
Zij werd na de dood en opstanding van de HEERE Jezus Christus, in het jaar 70, verwoest!
Zij werd verbrand met rook en vuur.
Zo kwam er, van Godswege, een definitief einde aan de Joodse cultuur en aan de Joodse godsdienst der wet.
Dit zal in de toekomst, aan het einde van de 70^e week, opnieuw gebeuren.
Want het aardse Jeruzalem is het werk van mensen en van menselijke idealen en godsdiensten.

En wat gebeurde er na de opstanding van Christus met het volk Israël?
Het werd in het jaar 70 verstrooid!
Judas, namelijk het Joodse volk, spatte uiteen, op grond van hun blijvend afwijzen van een leven uit de overvloedige rijkdom van Gods genade, die er is in Christus Jezus de HEERE.
En ook dit gebeurt straks, aan het einde van de 70^e week, opnieuw.

Hagar = vluchten, zwerven, de vreemdeling
Sinai = doornachtig, kleiachtig
Parallel naar de doornenkroon op het hoofd van de HEERE Jezus.
Door de heerschappij van de wet, werd de HEERE Jezus gedood.
Door de heerschappij van de wet, wordt al het leven gedood, onmogelijk gemaakt.
Dus als u onder de heerschappij van de wet wilt blijven, dan weet u, dat u geen leven van genade, vrijheid, vergeving en vrede hebt, maar een leven van wet, slavernij, onverzoenlijkheid en strijd.

En in het volgende woord wordt gezegd, wat u dan nog meer hebt:

Namelijk een leven van honger (= geestelijke armoede), onheiligheid (= schijnheiligheid), van hoererij (= ook gemeenschap hebben aan de Man van het Oude Verbond), en van boosheid, jaloers zijn op degenen die vrij zijn en in de vrijheid staan.

Arabië = honger, raaf, dood, schemering, schemerig, donker, vermenging
geen onderscheid kennen
tussen het Oude en het Nieuwe Verbond

Jeremia 3:2:

Hef uw ogen op naar de hoge plaatsen, en zie toe, waar zijt gij niet beslapen? Gij hebt voor hen gezeten aan de wegen, als een Arabier in de woestijn, alzo hebt gij het Land ontheiligd met uw hoererijen en met uw boosheid.

:26 Maar Jeruzalem dat boven is, dat is vrij.

Hetwelk is ons aller moeder.

:26 En hoewel het aardse Jeruzalem wat nu is, ook straks zal verdwijnen omdat het in slavernij wenst te blijven, is er sinds de opstanding van Christus nu wel het hemels Jeruzalem, waaraan wij deel hebben.

Nu nog boven, maar het zal in de toekomst op aarde nederdalen.

Dat Jeruzalem is vrij.

Hetwelk is ons aller (= gelovigen in Christus) moeder.

Het aardse Jeruzalem, dat beneden is, is ook een moeder, namelijk de moeder van het volk Israël, levend onder de wet.

Daar komt immers het leven en bestaan van het Jodendom uit voort?

Het Jeruzalem waar wij (op typologisch wijze) deel aan hebben, dat is boven en dat is ons aller (= gelovigen in Christus) moeder.

Daar komt ons Leven en ons bestaan vandaan.

Een moeder spreekt over thuis, geborgenheid, veiligheid.

Stad en moeder is de verschijning, de buitenkant, maar de Tempel is **het Inwendige**.

Jeruzalem = stad of stichting des vredes

= de stad van de Vredevorst

de stad van de Meerdere van Salomo

Christus is onze Vrede

Zoals de godsdienstige Joden elk jaar weer met verlangen uitzien naar het volgende jaar, waarin zij elkaar in Jeruzalem zullen ontmoeten, zo zien wij als gelovigen in Christus, elke dag, verlangend uit naar het Jeruzalem dat boven is, de hemel namelijk.

Elk moment van de dag ontmoeten wij elkaar daar, bij de Troon der genade. Daar wensen wij elkaar de vrede, vergeving, vrijheid en genade van Christus toe en verlenen dit aan elkander.

Over Izaäk, wordt pas weer gesproken in vers 28. Maar het moet duidelijk zijn, dat Izaäk het Beloofde Zaad is. Dat Izaäk daarom de Erfgenaam is van de belofte.

En dat Ismaël, als type van de wet, uitgedreven wordt!

In Galaten 3: wordt aan ons (= gelovigen in Christus) gezegd, dat wij door geloof erfgenamen zijn van de belofte aan Abraham.

Hier in Galaten 4: wordt ons dit nog eens gezegd, maar nu met als voorbeeld Izaäk en Ismaël.

Izaäk is in deze uiteenzetting een type van de gemeente.

Ismaël is een type van het natuurlijke volk Israël.

Zo goed als Ismaël terzijde werd gesteld, zo goed is Israël nog steeds terzijde gesteld.

Het gaat hier dus om deze eenvoudige vergelijking:

Ismaël de slaaf, een type van het volk Israël.

Het Joodse volk in praktische zin, levend onder de wet.

Izaäk als de vrije, een type is van dat volk, **dat wel later in de heilsgeschiedenis zou verschijnen**, maar dat op grond van de belofte het eerstgeboorterecht ontvangt.

De gemeente, waar wij door geloof en uit genade, deel van uitmaken.

Over de slaaf heerst dus de wet, en dat is slavernij.

Over de vrije heerst de genade, en dat is vrijheid.

Natuurlijk kun je zeggen dat die genade en dus die vrijheid gevaarlijk is.

Die vrijheid zou je namelijk verkeerd kunnen gebruiken.

Maar om daar op in te gaan, zullen we moeten wachten tot de bespreking van Galaten 5.

Daar zegt de apostel Paulus ook, dat we deze vrijheid zouden kunnen gebruiken als aanleiding voor het vlees, maar dat het uiteraard niet de bedoeling is om deze vrijheid te gebruiken als een excuus om alsnog vleselijk te kunnen leven.

We zouden namelijk wandelen: waardiglijk den HEERE, enz....

Maar dat komt pas achteraf.

Want het is allereerst belangrijk om te weten en te leren verstaan, dat een gelovige: vrij is!

Dat een gelovige niet meer zou eten van de Boom van Kennis van goed en kwaad (= wet), maar dat hij alleen zou eten van de **Boom des Levens** (= Christus).

Ook het "goede" van de Boom van Kennis van goed en kwaad, is "**kwaad**". Want hoe netjes en keurig men ook onder de wet leeft, **het is en blijft: kwaad**. Het is namelijk een leven waarin de HEERE Jezus Christus elke dag opnieuw gekruisigd, en daarom elke dag opnieuw te schande gemaakt wordt.

Als men de zonden probeert te bestrijden door onder de wet te leven, is het blijkbaar nodig dat de HEERE Jezus Christus opnieuw gekruisigd wordt, want men gelooft dus niet, dat alle zonden (van verleden en heden en toekomst) door Zijn kruisdood voor altijd zijn weggedaan.

Men blijft niets anders doen dan zijn zonden, en zeker die van anderen, te gedenken en te bestrijden, middels de werken der wet.

Men wéét het blijkbaar beter dan God Zelf en men ziet het blijkbaar beter dan God Zelf.

Maar men beseft niet, dat men daardoor de Levende en waarachtige God tot leugenaar maakt.

God ziet ons in Christus: volmaakt!

God ziet ons in Christus: zonder zonden!

God stelt ons in Christus: **heilig en onberispelijk** voor Zich!

Maar zij die onder de wet leven, zeggen: "neen"?

Aardig om te weten is:

De totale getalswaarden van de Boom des Levens, en die van de Boom van Kennis van goed en kwaad, staan in de verhouding 1 staat tot 4.

De 1, namelijk de HEERE zegt: **Laat "de Boom des Levens" centraal staan in je leven!**

De Schepping (= 4) en de wet (= 4^e bedeling) zeggen: Laat "de Boom van Kennis van goed en kwaad" centraal staan in je leven.

Maar terug naar:

:26 Het Jeruzalem wat boven is, hetwelk is ons aller moeder.

Daar ontvangen wij genade en vrede.

Het Jeruzalem op aarde en wat nu is, heeft alleen te maken met de wet.

Daar heerst strijd en verdeeldheid.

Dat Jeruzalem is Hagar en Sinai, want:

:27 Want er is geschreven:

Wees vrolijk, gij onvruchtbare die niet baart;

Breek uit en roep, gij die geen barensood hebt;

Want de kinderen der eenzame, zijn veel meer dan dergene die den Man heeft.

:27 Paulus doet een beroep op hun kennis van de Schrift.

De kennis van de Schrift van hen, die zo nodig onder de wet willen leven.

Hij zegt: als jullie de wet dan niet verstaan, dan zal ik het jullie alsnog leren.

Er is geschreven: “Wees vrolijk gij onvruchtbare die niet baart”.....

De apostel Paulus neemt dit gedeelte uit Jesaja 54 en past dit toe op Sarah en Hagar.

Vervolgens **past hij Sarah en Hagar toe als typen van de gemeente en het volk Israël.**

Romeinen 4:19 e.v.:

Wees vrolijk gij onvruchtbare = Sarah.

Omdat Sarah onvruchtbaar was, was zij bedroefd.

Maar toch wordt juist tot haar gezegd: wees vrolijk, gij onvruchtbare...

: breek uit... (in menigte)

Breken of uitbreken = פֶּרַשׁ

De samenhang met = פְּרִי = vrucht; vrucht dragen

In dit Hebreeuwse woord is er dus een samenhang te zien tussen “uitbreken” en “vrucht dragen”.

Daarom is dit ook zo in de schepping, want “uitbreken” zoals in de lente, is vrucht dragen.

Bij de geboorte van een kind hebben we het over het “breken” van het vruchtwater.

Er moet altijd iets breken, openbreken of scheuren, voordat er nieuw leven komt.

In de praktijk is het zo, dat het nieuwe leven slechts verschijnt, als het oude leven eerst verscheurd of gebroken wordt.

Johannes 12:24:

En indien het tarwegraan niet in de aarde valt en sterft, zo draagt het geen vrucht.

Dit “(uit)breken” is een illustratie van “sterven”, maar toch brengt het nieuw leven voort.

:27 En hier breekt Sarah uit: in menigte.

In het Hebreeuws staat er: “breek uit”.

Breken heeft dus de betekenis van “sterven”, maar ook van “vrucht dragen”.

:27 De moeder in Sarah was al verstorven en eigenlijk was zij dus al dood.

(*Romeinen 4:19; Hebreëën 11:11*)

Maar er staat:

Als je weet dat je onvruchtbaar bent: “**breek dan uit**”.

Sterf, opdat je vrucht zou dragen.

Nu, Sarah (en ook Abraham) was verstorven, dus wat gebeurt er?

Precies, ze brengt de zoon der belofte voort en die wordt de Erfgenaam.

Onvruchtbaar zijn, komt in de Schrift bij vele vrouwen voor.

Sarah; Rebekka; Rachel; Hanna; de moeder van Simson; Elizabeth; Maria, Israël als volk; de hele oude schepping.

Elk mens is van nature onvruchtbaar, tenzij dat de HEERE alsnog Zijn Leven daarin geeft.

Maar dan moet men toch eerst erkennen, dat men onvruchtbaar is.

Dat het eigen leven eerst verbroken moet worden.

Vervolgens moet men dan ook erkennen, dat men in en met de HEERE Jezus Christus, gestorven is.

Galaten 5:22:

Vrucht van de Geest kan pas “uitbreken”, nadat het “oude” verbroken is.

Ook het Nieuwe Jeruzalem, dat op aarde zal nederdalen, komt nadat eerst het oude Jeruzalem verbroken is.

:27 Roep = schreeuw = uitdrukking van “leven”
= uitdrukking van pijn of van blijdschap
(in dit geval in deze volgorde)

:27 Die geen barensood hebt.

Nu, Sarah had geen barensood, maar dat zou wel komen.

Want de kinderen der eenzame...

Sarah was die eenzame, maar haar kinderen zullen veel meer zijn, dan de kinderen van Hagar.

Hagar had de man. (Abraham namelijk)

Hagar werd bevrucht, maar Sarah niet.

Het was Hagar, die de man had.

Het was Sarah, die eenzaam was.

Toch wordt er gezegd dat de kinderen der eenzame **méér zullen zijn**, dan van degene die de Man had.

En zo is het precies.

Want Hagar is een type van Sinai, dus van het leven onder het Oude Verbond.

Dat leven kreeg gestalte in Ismaël, die een type is van het natuurlijke volk Israël, levend onder de wet.

De wet was een huwelijksverbond tussen de HEERE, als de Man, en het natuurlijke volk Israël als Zijn vrouw;

Maar na Hagar (als type van het leven onder het Oude Verbond) en na Ismaël (= type van het volk Israël, het Joodse volk onder de wet) en na de wet en dus na het Oude Verbond, zouden Abraham en Sarah ander Zaad (is Christus) voortbrengen.

Andere zonen zouden door Abraham en Sarah worden voortgebracht.

Zonen die niet in slavernij, maar in vrijheid geboren zijn en in vrijheid leven.

Deze zonen zouden tot één groot volk zijn.

Gelovigen uit de 2 stammen en gelovigen uit de 10 stammen.

Dat volk zal talrijker zijn, dan het volk Israël onder de wet en onder het Oude Verbond.

De gemeente, het Lichaam van Christus, waar wij deel van uitmaken, is groter dan het Israël dat vanouds onder de wet leeft.

Het volk van God onder de genade, is groter dan het volk van God onder de wet.

Uitbreken in menigte:

De nieuwe schepping, **is op alle manier**, groter dan de oude schepping!

Het Nieuwe Verbond, **is op alle manier**, groter dan het Oude Verbond!

De wet leert dus via Hagar en Ismaël en via Sarah en Izaäk:

Dat er na de wet en dus na het Oude Verbond, een Nieuw Verbond zou komen.

Opdat er na de periode van slavernij van het volk van God, er een volk van God zou komen, dat zou leven in vrijheid.

En iemand die toch onder de wet wil leven, zou eigenlijk de wet moeten kennen. Die zou toch moeten weten, dat er aan de heerschappij van de wet een einde zou komen.

Dat de wet dus vervangen zou worden door een veel hoger principe, namelijk dat der genade. (*Jeremia 31:31; Galaten 3:24; Hebreëën 7:18,19; 8:13*)

Dat Mozes vervangen is geworden door Jozua (Jezus)!

Johannes 1:17:

Want de wet mag dan door Mozes gegeven zijn, maar genade en waarheid is door Jezus Christus geworden!

:28 Maar wij, broeders, zijn kinderen der belofte, als Izaäk was.

:28 Maar wij (**en dus niet zij = Israël**) zijn kinderen der belofte, zoals Izaäk was.

Kinderen = teknon, heeft nog met geboorte te maken.

Hoewel nog een kind, werd Izaäk geboren op grond van hetgeen de HEE-RE beloofd had.

En daarom erfde Izaäk ook de belofte.

En, zegt Paulus: “wij zijn eveneens kinderen der belofte, zoals Izaäk”
wij worden geleid door de Heilige Geest der belofte
en door het Woord der Waarheid
en dus niet door de wet
wij zijn op weg naar onze Zoonstelling

Waarom?

Omdat wij: niet leven in slavernij
niet leven onder de wet
niet leven onder de eerste beginselen der wereld
niet leven in gedachten over goed en kwaad
niet leven met een bezwaard geweten

:29 Doch gelijkerwijs toen, die naar het vlees geboren was, vervolgde dengene die naar den Geest geboren was, alzo ook nu.

:29 Zoals Izaäk indertijd door Ismaël vervolgd, belachelijk gemaakt en bestreden werd, zo worden degenen die onder de genade wensen te leven, door hen die onder de wet leven, op dezelfde wijze vervolgd, bestreden en dwars gezeten.

Primair mag hier dan gesproken worden over het Jodendom, maar in het algemeen gaat het over allen die onder de wet leven.

Dus ook over degenen, die binnen het Christendom onder de wet leven.

Zij die onder de wet leven, namelijk zij die slaaf zijn, vervolgen altijd degenen die “vrij” zijn.

En zo zijn we eigenlijk weer terug bij:

Galaten 2:4:

Bij de valse broeders (wettische Christenen wel te verstaan), die van bezijden waren ingekropen om onze vrijheid te bespieden, die wij in Christus Jezus hebben.

Zij kwamen binnen, om onze vrijheid in Christus af te nemen en ons te brengen tot slavernij der wet.

Want degenen die in slavernij zijn, vervolgen uit jaloezie altijd degenen die “vrij” zijn.

:29 En zo is het ook hier.

Want de slaaf is jaloers op de vrije.

Het vreemde is, dat de slaaf niet wenst te accepteren, dat hij allang vrij gemaakt is.

Lukas 15:11:

De zoon (= type van de 2 stammen) die thuis bleef, had ook van zijn vrijheid kunnen genieten.

Iemand die vandaag aan de dag onder de wet leeft, wenst blijkbaar niet te accepteren dat hij verlost is van die wet.

Dat hij vrijgemaakt is in Christus Jezus onze HEERE.

Als men dat accepteert, is er geen enkele reden meer om de "vrije" te vervolgen.

Het betoog van de apostel Paulus is namelijk duidelijk genoeg.

Het zou te zot zijn, dat de "vrije" alsnog onder de wet geplaatst zou worden.

Het is de bedoeling, dat degene die "niet vrij is", alsnog van de wet verlost wordt.

Galaten 4:19:

Paulus probeert deze Galaten, bij wijze van spreken, wederom te baren.

Opdat de Vrije, namelijk Christus, het ware Zaad van Abraham, gestalte in hen zou krijgen.

:29 Paulus past dus de situatie van Ismaël en van Izaäk toe, op de situatie van vandaag.

Op de situatie van het volk Israël en van de gemeente.

En in het bijzonder op de situatie van wettische Christenen en die van vrije Christenen.

En wat zegt de Schrift hierover?

Wat zegt de Schrift over slavernij en over vrijheid?

Stel dat wij net als Izaäk (= de vrije) vervolgd worden door Ismaël, namelijk door de Christen, die onder de wet leeft, en dat wij het voorbeeld van Izaäk dan zouden willen blijven volgen.

Wat zouden wij doen volgens de Schrift?

- :30** Maar wat zegt de Schrift? Werp de dienstmaagd uit en haar zoon;
Want de zoon der dienstmaagd, zal geenszins erven met den zoon der vrije.
- :30** Ja maar, dan hebben we al weer een kerkscheuring.
Dan hebben we weer verdeeldheid.

Hebreeën 4:12:

Nu, wie maakt er eigenlijk verdeeldheid?

Het Woord van God, het Zwaard des Geestes, is wat vaneen scheidt ziel (alles wat de oude mens toebehoort) en Geest (= dat wat de nieuwe mens toebehoort).

Daarom is het het Woord van God, namelijk het Zwaard des Geestes, wat scheiding maakt tussen Izaäk en Ismaël.

Want dat Zwaard zegt tot ons:

Werpt Ismaël en de dienstmaagd uit!

Leg de oude mens af, en zijn werken!

Leg het leven onder het Oude Verbond af!

Want de zoon van de slavin zal geenszins erven met de zoon der vrije.

Een dienstknecht, een slaaf der wet, zal niet erven, maar zal worden uitgedreven.

Hagar, de dienstmaagd, mocht in het gezin blijven, zolang de Zoon er niet was. Zolang het Nieuwe Verbond nog geen geldigheidskracht had mocht zij blijven, maar toen die Zoon er was, die erfgenaam van Abraham was, werd ze uitgedreven.

En om nog iets te zeggen over dit “uitdrijven”.

De strekking hiervan is **juist niet**, dat wij anderen zouden uitdrijven uit onze gemeenschap.

Want als gelovigen in Christus maken wij geen scheiding, maar zijn we gericht op eenheid.

Onze verantwoording is juist, om ons te benaarstigen die Geestelijke eenheid te bewaren.

Wij weren niemand.

Maar wij prediken alleen het Woord der Waarheid

Dat Woord is levend, en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend scherp zwaard.

Dit Woord brengt Zelf scheiding als men dit Woord niet gelooft en daar niet uit wenst te leven.

Als wij vasthouden in de prediking van het Woord Gods, dan gaan zij die “tegenstaan” en die gericht zijn op het “vlees”, vanzelf weg.

Als een gelovige klaagt over zijn tekorten en over de mislukkingen van anderen, en u zou dan spreken over de overvloedige rijkdom van Gods genade en over de volkomen vergeving der misdaden, die hij en u, in de HEERE Jezus Christus ontvangen hebben, dan is zo’n klager (als hij niet bij zinnen komt) meestal sneller verdwenen dan u lief is.

En andersom:

Als wij in een gemeenschap zijn waar het Woord van God niet meer “recht” gesneden wordt, en wij anderen niet meer kunnen bewegen om terug te keren naar het Woord der Waarheid, dan zouden wij hier niet tegen strijden, maar we zouden stilletjes “uitgaan”.

En wat onze **eigen** “oude mens” betreft.

Ja, die drijven wij wel uit.

Die is dood, die is met Christus gestorven, dus die zal zijn kop moeten houden, want die heeft geen recht van spreken meer.

Alleen het Leven van de nieuwe Mens in ons, heeft het nog voor het zeggen.

:31 Zo dan, broeders, wij zijn niet kinderen der dienstmaagd, maar der vrije.

:31 Zo dan = op deze wijze, zoals het in de voorgaande verzen gezegd is. Als wij kinderen van de dienstmaagd waren, zouden wij uitgedreven moeten worden.

Maar wij zijn zonen der “Vrije” en wij leven in vrijheid.

En vandaar de praktische toepassing uit

Galaten 5:1:

Sta dan in de Vrijheid, met dewelke Christus....

Christus is de Messias!

De wet is tuchtmeester tot Christus. (*Galaten 3:24*)

Want het einde der wet is Christus. (*Romeinen 10:2 en 3*)

En om Diezelfde Naam gaat het.

Christus, de Opgewekte, de Vrije.

Want Christus is het Zaad van Abraham! (*Galaten 3:16*)

En op grond van al de voorgaande argumenten, wordt er dan gezegd:

Staat dan!!!!

Niet: **probeer je vrij te maken...** Nee, wij hoeven onszelf niet vrij te maken, want Christus heeft ons namelijk vrijgemaakt.

Hij verwacht alleen van ons, dat wij in die vrijheid zouden gaan staan.

Want wij zijn vrij!

God heeft ons volkomen vrijgemaakt.

Dus wordt niet opnieuw met het juk der slavernij bevangen.

Het juk = de slavernij der wet (*Handelingen 15:10*)

Bevangen = gevangen nemen

= je eigen controle ben je kwijt, en je wordt door iets,
of door iemand anders gecontroleerd

De grote tragedie onder Christenen is, dat men weliswaar in slavernij was, maar door God verlost is geworden, en dat deze verlost zijn daarna weer onder de slavernij laten brengen!!

Dat is wat Paulus hen en ons voorhoudt.

Paulus, die aan hen eerst het Evangelie gepredikt heeft.

Het Evangelie, waardoor men verlost was geworden van afgoden, wet, slavernij, zonden, dood, ongerechtigheid, enz.

Maar dat Evangelie ruilt men zomaar in voor een ander, zogenaamd Evangelie, **wat helemaal geen Evangelie is.**

Men keert daardoor terug tot de eerste beginselen der oude wereld, terwijl men juist eersteling geworden is van die nieuwe wereld.

Onze plicht is niet, om naar de wet te handelen en onderscheid te krijgen of te hebben, tussen "goed en kwaad", maar het is onze plicht, **om genáde te laten regeren!**

Amen.